

Tebesir²³

Cağaloğlu Anadolu Lisesi Resim Sanatı Dergisi

Sayı 1

Cağaloğlu Anadolu Lisesi

TEBEŞİR

Resim ve Sanat Dergisi

MAYIS 2023

Cağaloğlu Anadolu Lisesi Adına İmtiyaz Sahibi
Okul Müdürü

Cafer KOÇYİĞİT

Genel Yayın Yönetmeni

İpek ÇEKİM

Görsel Sanatlar Öğretmeni

Editör ve Yayın Kurulu

İpek ÇEKİM

Tuana YÜCEL

Yaren ÇEVİK

Editör Yardımcıları

Arzu YAMAN

Elif Yaren KAYACIOĞLU

İrmak TEKGÜL

Merve Gül ALTUNBAŞ

Zeynep BAYRI

Merhaba diyorum, siz kıymetli öğrencilerimize ve okulumuzun resim alanındaki ilk dergisine.

Atatürk "Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuştur." demiştir. Evet, bir milletin hayatta kalmasını sağlayan can damarlarından biri olan sanat; o milletin tarihini, kültürünü, inancını, medeniyet kodlarını yansıtan her alandaki estetiğin dışı vurumudur.

Özellikle Anadolu coğrafyasında yaşayan bizim gibi bir milletin sanat anlayışı da bu doğrultuda ele alınmalı ve zenginliğinin peşine düşülmelidir. Çünkü bu topraklar köklü medeniyetlere ve inançlara ev sahipliği yaparken o milletlerin her alandaki sanat anlayışından etkilenmiş ve sonrasında da kendisi diğer toplumları etkilemiştir.

Hititlerden Friglere, Bizans'tan Selçuklulara, Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne kadar her birinin kendine ve dönemine has sanat eserlerine günümüzde de şahitlik etmekteyiz. İslam öncesi medeniyetlerin izlerini heykeltıraşlık ve mozaik sanatlarında görürken İslam sonrası dönemin izlerini ise edebiyat, minyatür, musiki, tezhip, çinicilik, hattatlık, cam ve seramik sanatlarında görmekteyiz.

Resim sanatı ise Osmanlı İmparatorluğu'nun son yüzyıllarında doğa resimleriyle birlikte sanat eserleri arasında yer almaya başlamış, Osman Hamdi gibi Batı tarzına yakınlığıyla bilinen sanatçılarla da yerini sağlamlaştırmıştır.

Her alanda olduğu gibi sanatta da birinci öncelik hem kendi toplumunun hem de tüm insanlığın genel ahlak ve inanç değerlerine saygı göstermektir. Ancak bunu yaparken sanatçının düşünce dünyasının ve ufkunun da daraltılmadan ona alan açılması önemlidir. Tüm bu düşünceler ekseninde okulumuz Çağaloğlu Anadolu Lisesi'nin çıkarmış olduğu bu ilk resim dergisini büyük bir memnuniyetle karşıladığımı belirtiyor ve emeği geçen öğrencilerimize ve Görsel Sanatlar Öğretmenimiz İpek ÇEKİM'e teşekkür ediyorum.

Saygı ,selam ve muhabbetlerimle...

Cafer KOÇYİĞİT
Okul Müdürü

editörlerden okurlara

Sevgili Okur,

Sanat icra etmek o sanat dalında en iyisi olmak değildir. İyi bir ressam olmak iyi resim çizebilmekten, iyi bir müzisyen olmak en iyi şekilde çalıp söylemekten veya iyi bir dansçı olmak en estetik şekilde dans edebilmekten fazlasıdır. Söyleyebilecek sözü ve o sözü ifade edebilecek gücü olan sanatkârdır ve tarihe adını yazmış tüm sanatkârların yolu ruha dokunabilmekten geçer.

Bizler bu cümlelerin doğruluğuna inandık ve ruhumuzun dolup taşıdığı her an duvarları, kağıtları, sokakları ; düşüncelerimizle, duygularımızla süsledik. İstedik ki biraz olsun ruhumuzun yükü hafiflesin ve sanatımıza denk gelen diğer deli dolu ruhlar nefeslenecek bir alan bulsun kendine ya da boş ruhlara uzanalım ve onlara kendi hikayelerini yazabilmeleri için bir yol çizelim.

Bu amaçla Çağaloğlu Anadolu Lisesi'nin sanatkârları olarak toplandık; haykırmak istediğimiz tüm kelimeleri kalem ve fırçalarımıza hapsedtik, çılgınlığımız resim ve yazılara dönüştü. her birini bir dergide topladık ve eşsiz bir tablo yarattık.

Bu yıl ilk kez okur önüne çıkacak dergimiz için çok heyecanlıyız. Kendisinin bu yıl ve daha nice yıllar sizleri tesiri altına alacak bir sanat dergisi olacağına inanıyoruz.

Bu derginin sayfalarında dinlenecek, heyecanlanacak, üzülecek, sinirlenecek ; nice ruhların parçaları arasında dans edecek, o renk cümbüşünde boğulacak ve sonunda dopdolu ve bomboş hissederek ayrılacak değerli okurumuzun da bizlerle aynı duyguları hissedeceğini umuyor ve iyi okumalar diliyoruz.

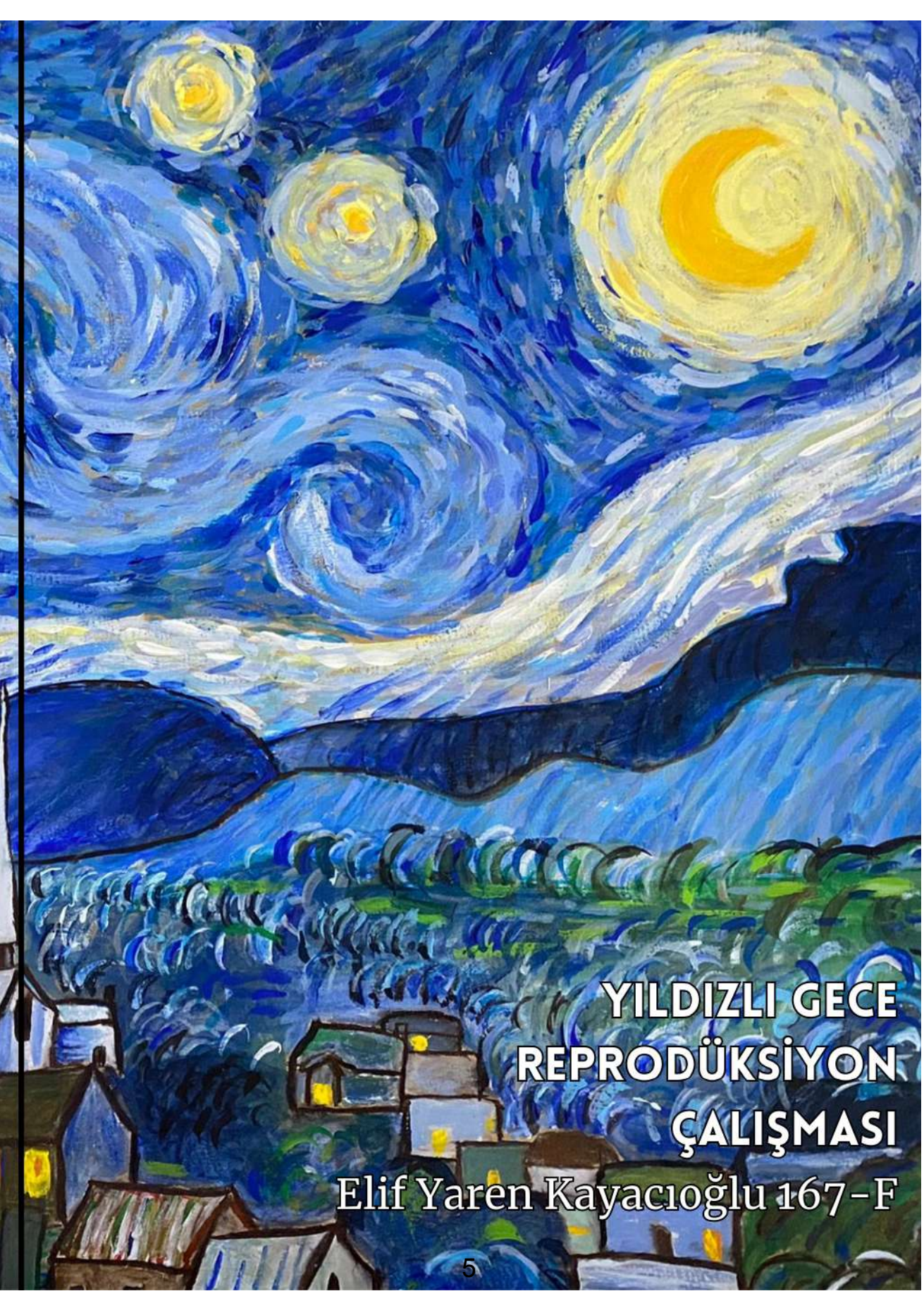
Yaren ÇEVİK & Tuana YÜCEL

İÇİNDEKİLER

-Gözler	8-9
-Notaların Doğuşu	10-11
-Picasso'nun Mavi Dönemi	14-17
-İlkbahar Tablosu	20
-Sanat Akımları	22-25
-Rönesans Ustaları	30-31
-Francisco Goya	34-35
-Sanat Sanat İçin mi Yoksa Toplum İçin midir?	38-39
-Mürekkep ve Kalem Tekniği	41
-Théodore Géricault'ın Son Tablosu	42-43
-Acı	44
-Sanatkâr El Öpmez Sanatkârın Eli Öpülür	46-47
-Claude Monet	48-49
-Rüzgarın Sesi	51
-Bir Ressamın Hikayesi	52
-İşte Böyle Vurdum Onu	55
-Tablolarda Çağaloğlu Öğretmenleri	56
-Ödüllü Resimler	57
-Geleneksel Sanatlar	58-59
-Sanatçı Dedikoduları	60-61

**YILDIZLI GECE
REPRODÜKSİYON
ÇALIŞMASI**

Elif Yaren Kayacıoğlu 167-F

Sherlock
Holmes

146017

Yaren ÇEVİK
167-F

146017

Başak ÜNLÜ
169/A

GÖZLER

Gözler ruhun aynasıdır derler
Yalan söyleyemezmiş kimseye
Dürüstlük biricik lisanı
Güzelliğinin sanrısıymış yaşları

Çeşit çeşitmiş gözler kar taneleri gibi
Altın kadar değerli, güzelmiş doğa misali
Her biri de sahibine has, kendine özelmış
Bundandır âşıklar en çok yârinin gözlerini severmiş

Ne gözler gördüm ben bu hayatta
Ne gözlerde hakikati buldum
Acıyı görüp ağladım, neşeyi görüp güldüm
İçlerindeki yeşermek isteyen yaşamı hissettim

Bazı gözler vardı ki çok derindi çizgileri
Bilgeliğin gölgesinde çekiyordu içine
Ağacın insana verdiği o güven duygusuna sahiplerdi
Bir dinginlik dokunurdu panikle atan yüreğine

Gözlerinde parıldayan
öfkenin yaydığı acı
Gizleri ardında ellerini
kana bulayacak cesareti

Yaşları kurumuştur bazılarının ağlamaktan
Onları titreten korkunun sisi sarmıştı önlerini
Tükenmişti enerjileri sığınacak yer aramaktan
Donuk donuk bakıyorlardı hayatın anlamı
yokmuşçasına

Bazıları da vardı ki rengarenktiler çiçek çiçek
Müziyendiler, ressamdılar, bilimdiler
Umuttular hayatın devam ettiğini gösteren
Fakat kördüler, görmezlerdi acılarını dünyanın
Sadece yaşarlardı öylesine, umursamadan

İlginç olan bu gözlerin benzer olmasıydı
Aynı dünyada yaşamaları, aynı bedene sahip
olmalarıydı

Ve belki de aynı duyguları hissetmeleriydi
Hepsi de kapanıyordu zamanı gelince
Sonra da birer birer açılıyordu yenileri

Şiir: Zeynep
Bayrı
Resim: Merve
Gül Altunbaş
167/F

Kalbim sıkıştırdı bazı
gözleri görünce
Onlarda bir şey vardı,
bir acımasızlık, vahşilik

Elif Karabiber
169/E

Elif Yaren
Kayacioğlu
167/F

Notaların Doğuşu

Müzik yazımında kullandığımız notaların ortaya çıkışı Antik Yunan'a kadar uzanır. Aynı zamanda hem bir filozof hem de bir matematikçi olan Pisagor ,rivayete göre, bir gün demircinin önünden geçerken kullanılan aletlerin farklı sesler çıkardığını farketti. Sonrasında demircinin yanına gitti ve beraber aletlerin çıkardıkları sesleri incelediler. Pisagor, aletlerin büyüklükleri ile çıkan sesler arasında matematiksel bir bağlantı olduğunu tahmin etti. Aletler arasında oranlar kurdu, mesela biri birinin iki katıydı ve oran 2:1'di. Pisagor bu oranların müzik aralıklarını ifade ettiğini düşündü.

Aslında Pisagor'un bu düşüncesi doğru değildi çünkü aletlerin boyutları çıkardıkları sesler açısından tam olarak doğru bir oran vermiyordu ama Pisagor'un bu hikayesi birçok insan tarafından notanın ortaya çıkışı olarak görüldü.

Pisagor sonrasında bu oran mantığını iplere uyguladı ancak bu sefer haklıydı. İplerin uzunlukları arasındaki oranlar gerçekten de anlamlıydı.

Yaklaşık 600 yıl sonra ise notalara MS 100'lü yıllarda rastlıyoruz. 1882-1883 yılları arasında İzmir-Aydın Demiryolu inşaatı sırasında bulunan Seikilos Yazıtı bir çeşit Antik Yunan nota sistemi kullanıyordu. Bestesi tam olarak elimizde bulunan en eski yapıt olan bu şarkı sonrasında Danimarka Milli Müzesi'ne götürüldü. Hâlen daha bu şarkıyı dinleme ve icra etme imkanımız var.

Şarkının bir kısmı ise şu şekildedir:

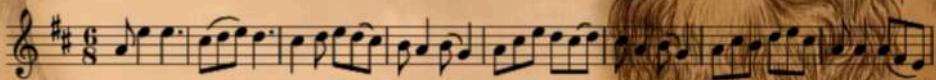
Grekçe:

Ὅσον ζῆς φαίνου
μηδέν ὄλως σὺ λυποῦ
πρὸς ὀλίγον ἐστὶ τὸ ζῆν
τὸ τέλος ὁ χρόνος ἀπαιτεῖ.

Türkçe:

Yaşadığın sürece parla
Tasayı at bir kenara
Yaşam ancak kısa süreliğine var
Ve bu sürenin de bir sonu var.

ϸ ϸ ϸ κ ι ζ ι κ ο ϸ ϸ ϸ
Ὅ σ ο ν ζ ῆ ϸ φ α ἰ ν ο υ , μ η δ ῆ ν ὄ λ ω ϸ σ ὺ λ υ π ο ῦ
ϸ κ ζ ι κ ι κ ϸ ϸ ϸ ϸ ϸ κ ο ι ζ κ ϸ ϸ ϸ ϸ
π ρ ὸ ϸ ὀ λ ἰ γ ο ν ἐ σ τ ἰ τ ὸ ζ ῆ ν , τ ὸ τ ῆ λ ο ϸ ὁ χ ρ ὸ ν ο ϸ ἀ π α ἰ τ ε ἰ .

PITAGORAS

Daha kolay uzatılabildiği ve kulağa daha hoş geldiği için "Ut" notası "Do"ya, "Sa" notası ise "Si"ye çevrildi.

Geçen yüzyıllar içerisinde Antik Yunan nota tekniği yavaşça unutuldu. Yerini ise "Neuma" denilen yazı biçimi aldı. Neuma kelime anlamı olarak Yunancada "işaret" anlamına geliyordu. Bu yazı biçimi kiliselerde söylenecek ilahilerin daha iyi hatırlanabilmesi, parçalardaki iniş-çıkış yerlerinin belirtilmesine yarıyordu ama tam olarak sistemli ve kesin değildi. 11. yüzyılda İtalyalı Guido D'Arezzo'nun iniş ve çıkış yerlerini kesin olarak verebilen bir sistem oluşturmasıyla Neuma'lardan uzaklaşıldı. Esasında biri rahip olan Guido aynı zamanda bir müzik teorisyeniydi. Ut Queant Laxis isimli, Türkçesi Aziz Johannes Battista İlahisi olan eserin mısralarındaki ilk heceleri notalara isim olarak verdi ve hecelerdeki sesleri de notalar olarak belirledi.

Ut queant laxis

Re sonare fibris

Mi ra gestorum

Fa muli tuorum

Sol ve polluti

La bii reatum

Sa ncte Joannes

Kullandı

Harikulade başarılarını

Bağıra bağıra duyurabilmeleri

İçin onların dudaklarında

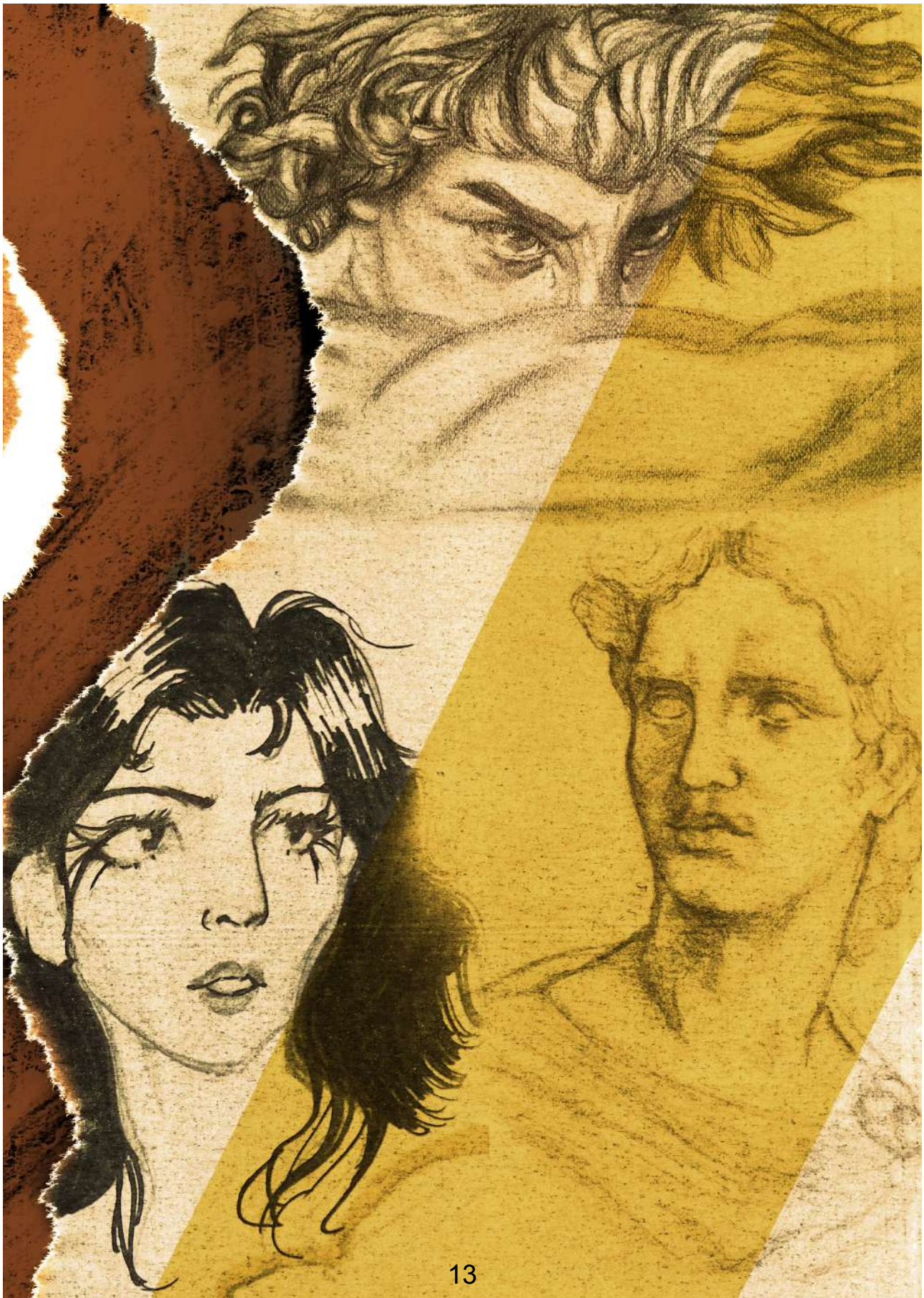
Her türlü pislik

İthamını siliver

Ey Aziz Yohanna

Başak Ünlü 169-A
Bilgesu Başaran 167-D
Simla Ersöz 167-E

Picasso'nun Mavi Dönemi

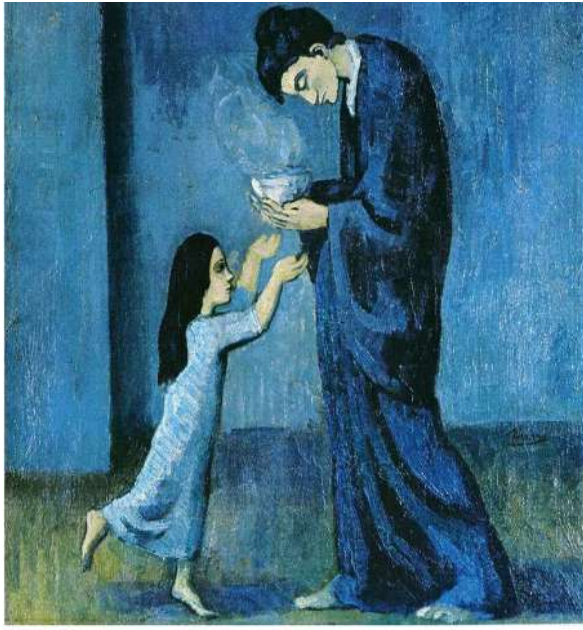
Picasso'nun gelişen stili belki de en iyi biçimde kendi yaptığı otoportreler sayesinde görülebilir. Ama bu kadar üslup arasından bir tanesi baskın olduğu renk tonlamalarıyla öne çıkar. 1901'den kalma bu portre Picasso yalnızca 20 yaşındayken yapılmıştı. Tablo; düz, sert ve tabii ki de mavi renginde. Bu karakteristikler arasında bulunan depresiflik ve mavi renk kendisinin 1901-1904 arasındaki diğer tablolarında da paylaşılmaktaydı. Kendisinin bu erken dönemi, Picassonun artistik gelişiminde büyük rol oynayacak, ismine de "The Blue Period" (Mavi Dönem) denecekti.

Mavi Dönem'in başlamasından sadece bir yıl önce, Picasso 19 yaşındayken İspanya'dan ayrıldı ve Paris'e geldi. Arkadaşı ve yine bir sanatçı olan Carles Casagemas kendisine eşlik etmekteydi, dolayısıyla yalnız değildi. Şehirde bulunan iki arkadaş da şehrin bu savurgan, gerileyici ve sefahat dolu havasından büyülenmişlerdi. Casagemas de Germaine Gargallo adlı bir kadına deliler gibi âşık olmuştu fakat bu sevgi asla karşılık bulamadı. 1901 yılının 17 Şubat'ında, Picasso Barcelona'ya geri dönmüşken Casagemas Paris'te bir kafede parti düzenlemişti. Arkadaşları ve tabii ki de Germaine de davetliler arasındaydı. Arkadaşlarının önünde bir konuşma verdikten sonra ve evlilik teklifinin Germaine tarafından reddedilmesinin ardından Casagemas tabancasını eline aldı ve önce Germaine'ye ardından ise silahı kendisine doğru çevirerek şakağına ateş etti. Germaine saldırıdan kurtulacaktı, ancak Casagemas yalnızca 20 yaşında hayata gözlerini yumdu. Bu olay ise Picasso'nun Mavi Dönemi'nin başlangıcını tetikleyecekti.

"The Old Guitarist" i ise belki de Picasso'nun mavi döneminin neredeyse sonuna doğru resmedilen kendisinin en ünlü tablosuydu. Yaşlı Gitarist'te pek belli olmasa da farklı bir figür daha görebilmemizin sebebi ise Picasso'nun yoksulluğu olarak belirtilebilir.

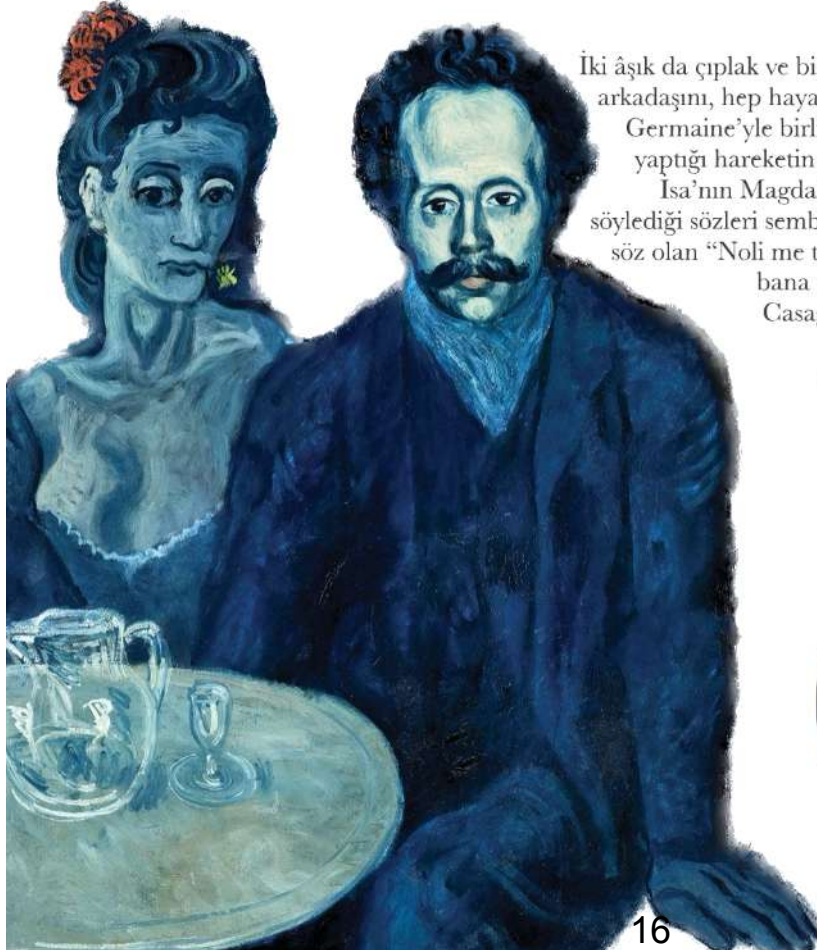
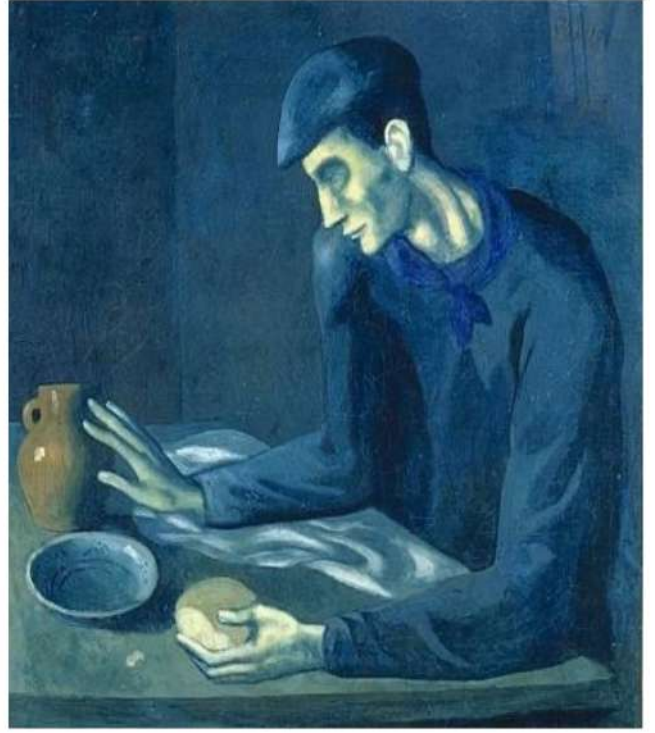
Picasso ilk olarak “The Death of Casagemas”ı mum ışığında aydınlanan arkadaşının vefat edişini resmetti. Tabloda yalnızca hayatsız bedeninin kafasında bulunan, kendisinin ölümüne yol açan yarasını görebilmekteyiz. Ardından ise, Picasso aynı eseri “Casagemas in His Coffin” olarak yeniden yorumladı. Burada belki de Casagemas’ın toprağa gömülecek olacağından ötürü ilk tabloda bulunan mum artık ışık saçmamaktadır. Tablo daha karanlıktır ve mavi rengin dominantlığı net bir şekilde kendini belli etmektedir. Bu yüzden mavi, Picasso için muazzam derecede bir depresif renktir. Mavi rengi katersis olarak kullanması 3 yıl daha sürecek, bir hayli farklı konulardan ve temalardan oluşacak olan birçok tablo yapacak, lakin hepsi de aralarında yalnızlık, melankoli, yoksulluk, yaşlılık ve tabii ki de ölüm olan kendisinin çaresizliğine bağlanacaktı. Kadınlar özellikle de anne figürü olarak, Picasso için her zaman mavi tablolarında önemli bir role sahipti.

“The Old Guitarist”i ise belki de Picasso’nun mavi döneminin neredeyse sonuna doğru resmedilen kendisinin en ünlü tablosuydu. Yaşlı Gitarist’te pek belli olmasa da farklı bir figür daha görebilmemizin sebebi ise Picasso’nun yoksulluğu olarak belirtilebilir. O zamanlarda neredeyse yemek alamayacak derecede fakirdi ve genelde tuval alacak parası olmadığından çoğu zaman eski tablolarının üzerinde resmetmek zorunda kalırdı. Tabloda kör, yaşlı bir adam vardır, hâliinden ve görünüşünden muhtemelen onun bir dilenci olduğunu varsayabiliriz. Yaşlı adamın gitarı vardır ve tabii ki de burada resmin kalanıyla gitar arasında bulunan bir zıtlık göze çarpar.

Tablonun mavi olmayan tek özelliği bu gitardır. Yapıtı ağırlıklı olarak gitar, sanatçının elleri ve onun kafası tarafından oluşturulan üçgene dayanır. Yine gitarın ana çizgisi oluşturmasına ek olarak birçok çapraz çizgiden dinamik olarak kırılmıştır. Burada Picasso mavi dönemindeki birçok temayı bir araya toplar: Yoksulluk, yalnızlık, çaresizlik ve yaşlılık. Fakat bu resimde gitar çalan yaşlı bir dilencinin basit sunumundan çok daha fazlasının olması şüphesizdir. Sanatçının hayatının bir alegorisi olması muhtemel bir olasılıktır. Sonuçta, bir sonraki öğünü için gitar çalan dilenciyle kendini tablolarıyla beslemeye çalışan Picasso arasındaki fark nedir ki?

Gitarist kendi gitarına sanki onun için kutsal bir şeymiş gibi tutunur, sonuçta yaşamak için ona bağlıdır. Öte yandan ise Picasso, kendisini geçindirmek için boya fırçalarına bağlıdır. İki sanatçının da benzer olduğu bir başka unsur ise ikisinin de yalnız olmalarıdır. Tabii ki de bir sanatçının hayatı yalnız olabilir ama bu yalnızlıkta belirli bir paradoks vardır. Sıklıkla sanatçılar yalnız başlarına üretkenlik sergilerler fakat sadece diğer insanların takdirleriyle ayakta durabilirler. Dilenciye birkaç para atmak ya da Picasso'nun tablolarından birini satın almak gibi. "The Old Guitarist" hem konusuyla hem de sanatıyla kesinlikle bir başyapıttır ancak Picasso'nun Mavi Dönemi'ni en doğru biçimde yansıttığını tam olarak söyleyemeyiz. Bu onur 1903 yılında yapılan La Vie'ye aittir. Bu tabloyu anlamak için resmi çiftler halinde ayrabiliriz. İlk çiftimiz göze de net bir şekilde çarpan genç kadın ve erkek âşıklardır. Picasso aslında erkeğin kendi otoportresi olmasını istemiştir ancak daha sonrasında bunu, 2 yıl önce intihar etmiş olan arkadaşı Casagemas'ın portresi olacak şekilde değiştirdi, kadının ise muhtemelen Germaine olduğunu söyleyebiliriz.

İki âşık da çıplak ve birbirlerine sarılmış biçimdedirler. Picasso arkadaşını, hep hayatta yaşamak istediği gibi olacak biçimde Germaine'yle birlikte resmetmişti. Casagemas'ın sol eliyle yaptığı hareketin de önemli olduğu aşikârdır. Bu hareket, İsa'nın Magdalalı Meryem'e yeniden doğduktan sonra söylediği sözleri sembolize eden bir dini semboldür. Söylediği söz olan "Noli me tangere"yi, bana dokunmayı bırak ya da bana tutunmayı bırak olarak çevirebiliriz. Bu, Casagemas'ın ailesine, arkadaşlarına ve hatta Picasso'ya kendi ölümünün üzerinden geçmelerini, artık yas tutmalarına gerek olmadığını belirtmek istemesi olarak yorumlanabilir.

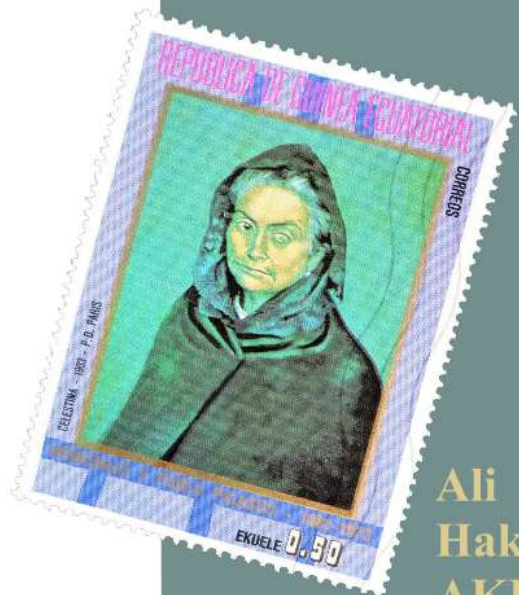

Âşıklara bakan ikinci çift ise bir kadınla çocuğudur. Bunun tam olarak ne manaya geldiğini söylemek pek de kolay değildir. Ancak bunu belki de Picasso'nun Mavi Dönem sırasında pek çok defa tablolarında kullanmış olduğu annelik motifi olarak açıklayabiliriz, fakat anneye çocuk âşıklarla zıttır. Yani belki de bu; Freud'un ilk defa 1899 yılında "The Interpretation of Dreams" kitabında ortaya çıkan, Oedipus Kompleksinden ötürüdür. Üçüncü çift ise tablonun orta kısmında duran üst üste bulunan resimlerdir. İkisi de tıpkı Van Gogh'un "Sorrowing Old Man"ine benzer olacak şekilde biçimlendirilmiştir. Lakin iki resim arasındaki fark birinin bir çifti, diğerinin ise yalnız bir figürü göstermesidir. Aşırı kasvetli bir eser olduğu halde, tablonun üst bölgelerinde bulunanlar altta olanlara karşın, bir şekilde daha parlak ve daha sevecendir.

"La Vie" Picasso'nun Mavi Dönemi için ana temaları kapsadığından ötürü dönemin mükemmel bir sentezidir. Kadın, annelik, yalnızlık, melankoli ve ölüm mavi dönemde kullandığı her türlü motifi bu tabloda bulabilmekteyiz.

Yan yana dizilmiş resimlerse, kederi yalnız başına deneyimlemekle duygusal destek olarak yaşamının zıtlığını ifade eder. "La Vie" Picasso'nun Mavi Dönemi için ana temaları kapsadığından ötürü dönemin mükemmel bir sentezidir. Kadın, annelik, yalnızlık, melankoli ve ölüm mavi döneminde kullandığı her türlü motifi bu tabloda bulabilmekteyiz. Sanat ise bu tabloda yer aldığı kadar Picasso'nun hayatında da önemli bir yer tutar. Mavi Dönemi başlatan Casagemas, ölümden geri dönmüş resimde yer edinmiştir. Lakin kendisi Picasso'ya dadanmaktan ziyade onunla anlaşmak için gelir. Bu katartik deney, sonunda Picasso'yu biçimlendirecek ve Mavi Dönem'den uzaklaşıp ilk olarak Pembe Dönemine ardından ise hepimizin bildiği ünlü Kübizme ulaşmasını sağlayacaktır.

Ali
Hakan
AKIN
167-C

Başak Ünlü
169A

Sıla Beril Yıldız 167B

Başak Ünlü 169A

Yaren Çevik 167E

İlkbahar Tablosu

Sandro Botticelli

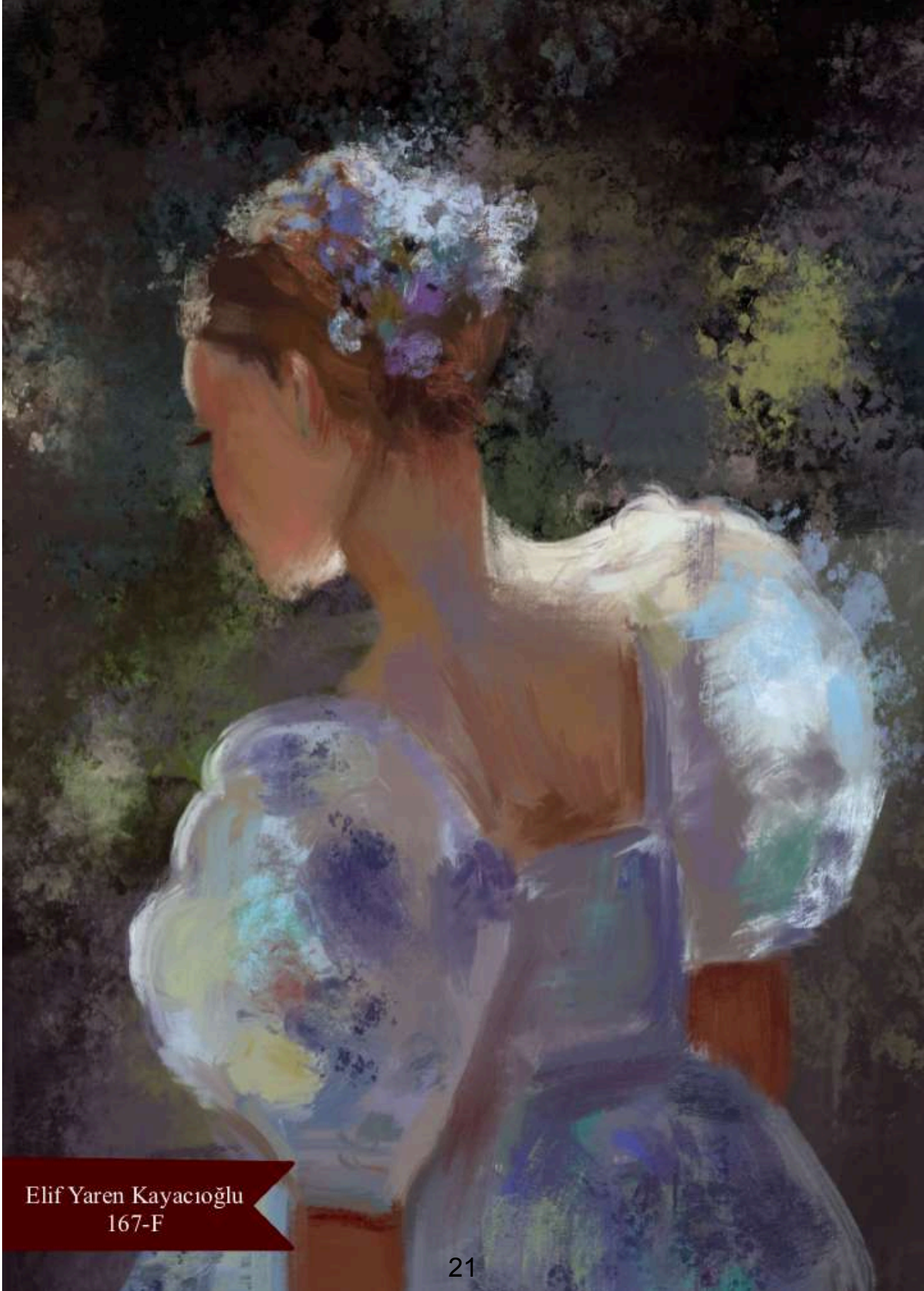
Asıl ismi Alessandro di Mariano Filipepi olan Sandro Botticelli 1470’te kendi atölyesini kurar ve Floransa ekolünün parlayan ustalarından biri haline gelir. Bu ekolün en temel özelliklerinden birisi çizgiye önem vermesidir ve çizgi açısından en zarif dokunuşları yapmaya Botticelli de önem vermiştir. Botticelli’nin ünü Floransa’da gittikçe yayılmaya başlar ve Roma’ya çağrılarak Sistine Chapel’de çalışmaya başlar.

İlkbahar eseriye Mediciler ailesinin isteği üzerine yapılır. Eserin yeni alınan Villa di Castello villasına yatak odası hediyesi olarak yapıldığı bilinmektedir. Bu dönemde yatak odasına tablo siparişi vermek soyluluk göstergesi olup soyluların devam ettirdiği bir gelenektir. Genç Medici evlendiğinde 19 yaşında gençliğinin baharında olduğu için de tabloya “İlkbahar” adı verilmiştir.

Botticelli tabloda Venüs’ün tinsel güzelliğini çıplak olarak değil üzeri giyinik şekilde vermiştir. Başında bulunan ince tül, o dönemin Floransa yaşantısında uzun boylu ve beyaz tenli olma meziyetine sahip olduğunun göstergesidir. Venüs tablonun tam ortasında portakal ağaçlarının arasında betimlenmiş bir şekilde durmaktadır. Başının hemen üzerine baktığımızdaysa Eros’un aşk okları attığını görürüz. Eros’un gözlerinin bağlı olması “aşkın gözü kördür” bağlamında bir mesaj içermektedir.

Resmin sağ tarafında bulunan 3 figürse Rüzgar Tanrısı Zephyros, Chloris ve baharın gelişini müjdeleyen Flora’dır. Botticelli bu tabloda Romalı şair Ovidius’un Metamorfozis (Dönüşümler) adlı eserinden etkilenmiştir. Ovidius kitapta baharın başlamasının, Nymphe Chloris’in Flora’ya dönüşmesiyle gerçekleştiğini söyler: “ Bir zamanlar Chloris’tim şimdi adım Flora.”. Chloris bunu söylerken ağzından çiçekler dökülmektedir ve artık bahara dönüşüyordur. Bahara dönüşen Flora’nın her yerinde çiçekler belirir öyle çoktur ki bunları eliyle toplamaya çalışır ve eteğinde biriktirir. Botticelli de bu durumu yüzden fazla çiçek kullanarak resmetmiştir. Kullandığı çiçeklerin hepsi de o dönemde var olan çiçeklerdir ve hepsi farklı formda ve desenededir.Tablodaki kadın karakterlerinin birbirlerine benzemesi de dikkat çeken başka bir özelliktir.

Resmin sol kısmındaki “Üç Güzeller” baharın gelişini kutlar. Zeus ve Eurynome’nin kızları olan Üç Güzeller, mitolojide “Kharitler” olarak da geçmektedir. Göze hoş olanı simgeleyen tanrıçalar olan Kharitler’in isimleri de parlaklık, ışıltı ve güzellik anlamına gelen “kharis” ile ilgilidir. Üç Güzeller: Aglaie (parlaklık) Kharitler’in en gencidir; Euphrosyne (sevince, neşe) ve Thalia’yı (gençlik, tazelik ve güçlenme) ifade eder. Üç Güzeller burada Venüs’ün refakatçileri ve yardımcıları olarak ele alınmıştır. En sol kısımda ise kanatlı sandaletleri ve kırmızı kıyafeti ile Hermes’i görürüz, sağ eliyle bir yeri işaret etmektedir. Sandro Botticelli burada şair Poliziano’nun bir şiirinden etkilenir. Şiirdeki koruyucu imgesinin yerine Hermes’i koyar ve onu bu bahçenin koruyucusu, Tanrı ile insanlar arasındaki bir aracı olarak görevlendirerek resmedildiği şekilde yorumlanmıştır.

Elif Yaren Kayacioğlu
167-F

Maniyerizm

1520-1600 yılları arasında etkili olan, ilk kez İtalya'da ortaya çıkan bir sanat akımıdır. Maniyerizm'de resmin gerçeğe uygunluğu önemli değildir, bunun yerine ilginç çizimler yaparak daha çok bir duygu üzerine yoğunlaşmak daha önemlidir.

Barok

17-18. yüzyılda Rönesans'ın matematikselliğine, sadeliğiyle dengesine karşı olarak ortaya çıkan sanat akımıdır. Barok resminde hareketlilik esastır; hareketlilik gölge-ışık oyunları ile, dairesel kompozisyonlarla sağlanır.

17.yy

18.yy

Rokoko

Rokoko, saray yaşamının barok biçimselliğine ve katılığı ile özdeşleşen "ağırbaşlı ve azametli" tarzına bir tepki olarak 19. yüzyıl başlarında Fransa'da ortaya çıkan bir akımdır. Fransız mimarı süslemesinde daha hafif, daha albenili bir tarzı savunur. uygun, matematikseldir.

16.yy

15.yy

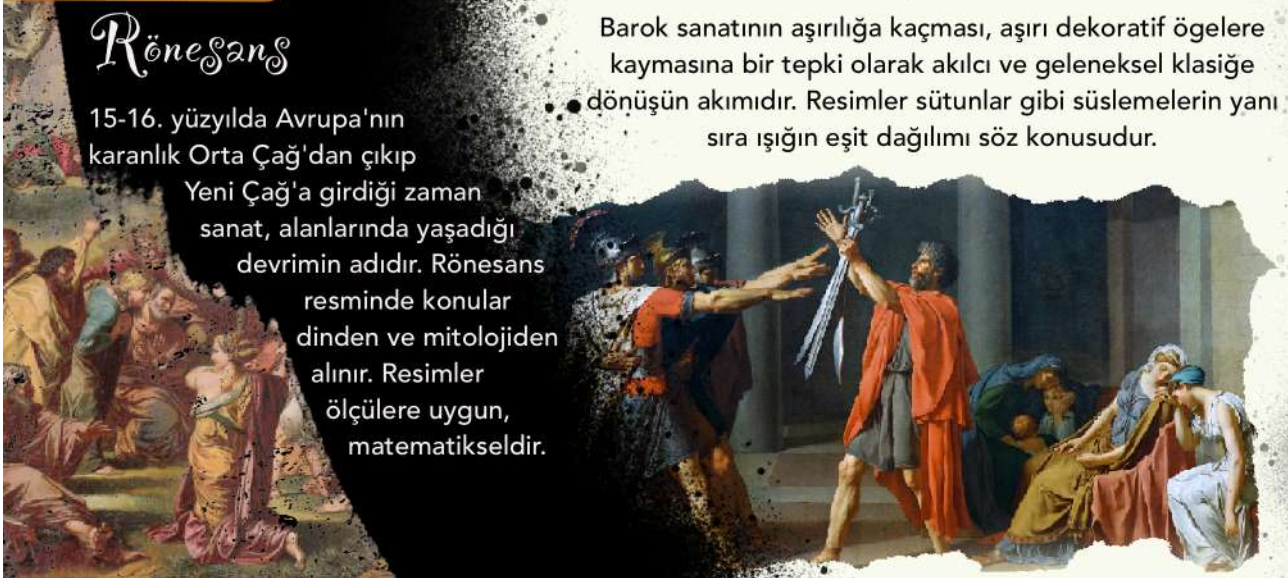
Rönesans

15-16. yüzyılda Avrupa'nın karanlık Orta Çağ'dan çıkıp

Yeni Çağ'a girdiği zaman sanat, alanlarında yaşadığı devrimin adıdır. Rönesans resminde konular dinden ve mitolojiden alınır. Resimler ölçülere uygun, matematikseldir.

Neoklasisizm

Barok sanatının aşırılığa kaçması, aşırı dekoratif öğelere kaymasına bir tepki olarak akılcı ve geleneksel klasiğe dönüşün akımıdır. Resimler sütunlar gibi süslemelerin yanı sıra ışığın eşit dağılımı söz konusudur.

Fovizm

20. yüzyıl başlarında ortaya çıkan birkaç renkle sınırlı saf renkler duyguyu anlatmada kullanılır. Üç boyutlu mekân ortadan kalkar, dışavurumcu çizgiler vardır.

Realizm

Realizm konuların idealist bir tarzda ele alındığı Romantizm'e bir tepki olarak 19. yüzyılın ikinci yarısında endüstriyel gelişmelerle başladı. İşçiler, tarlada çalışanlar, kenar kentler resmin konusu olur. Teatral dramadan uzaklaşılr.

19.yy

Romantizm

19. yüzyılın, duyguların ve düşlerin resim üzerinden etkili olduğu ilk sanat akımıdır. Resimlerde tarihsel konular, folklorik öğeler, tutkular ve hareket ön plana çıkar.

Post Empresyonizm

Empresyonizmde o anki ışığı, renkleri yakalamak; dolayısıyla hızlı çalışmak gerekiyordu. Bu sınırlı kuralların dışına çıkmak isteyen bazı empresyonist sanatçılar doğayı kendi konuları, yaşam biçimleri içinde anlatmıştır. Duygular, iç dünya, parlak-canlı renkler önem kazanmıştır.

Puantaizm

Empresyonizmde ışık o denli ön plana çıkmıştır ki puantaizm ona tepki olarak biçime, renge önem verir. Renkler belirgin olsun diye noktalar şeklinde çizilir.

Empresyonizm

19. yüzyıl sonlarında ortaya çıkan empresyonizm, güneş ışığının cisimlerin renklerine yaptığı değişimleri yakalamaya çalışan bir akımdır. Anlık konular resmedilmiştir, mekân derinliği güneşin renkleri arasında kaybolur.

Dadaizm

Bu sanat Birinci Dünya Savaşı'nın yıkıcı etkilerine parçalayarak, aykırı şeyler yaparak tepki gösterir. Moderniteyle dalga geçerler. Onlara göre bu bir sanat değildir. Sanat hoş gitmeyi amaçlarken dadaizm rahatsız etmeyi amaçlar.

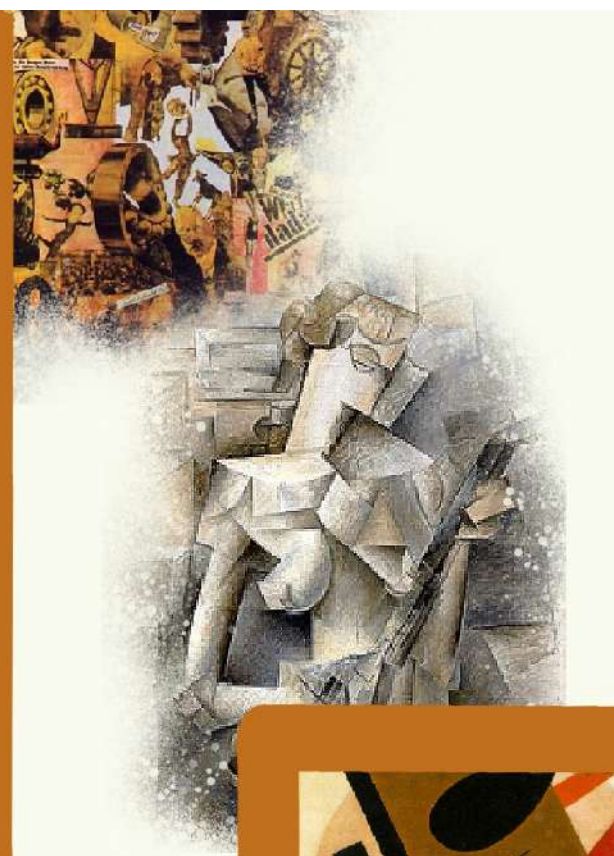
Ekspresyonizm:

Empresyonizme tepki olarak çıkan ekspresyonizmde nesnelere görüldüğü gibi değil; sanatçıda bıraktığı ifade, etki resmedilir. Duygularıyla doğayı kendi estetik anlayışlarına göre yeniden düzenlerler.

Fütürizm

Fütürizmde hareket yaşamın en önemli gerçeğidir, kaynağıdır. Resimlerinde hareketi vermek için de nesnelere parçalara ayırırlar, çizgileri üst üste getirirler. Konu hareket eden nesnelere

20.yy

Kübizm

1907'de Picasso'yla başlayan kübizm, doğayı geometrik cisimlere ayırma düşüncesiyle duygulardan çok akla dayanır. Cisimler parçalanır, dışa katlanıp açılır, değişik yönlerden gösterilir. Heykel ve mimaride de büyük etki yapmıştır.

Soyut Resim

Soyut resim; genel olarak çizgi, renk, leke gibi resim elemanlarının göze hoş gelecek şekilde düzenlendiği resim çalışmalarıdır. Resimler doğa görüntüsünün soyutlanması veya sanatçının kendi ürünü olan şekiller de olabilir. Resimler o kadar soyutlardır ki bazı kişiler tarafından anlaşılacak şekilde birlikte çok farklı yorumları bulunur.

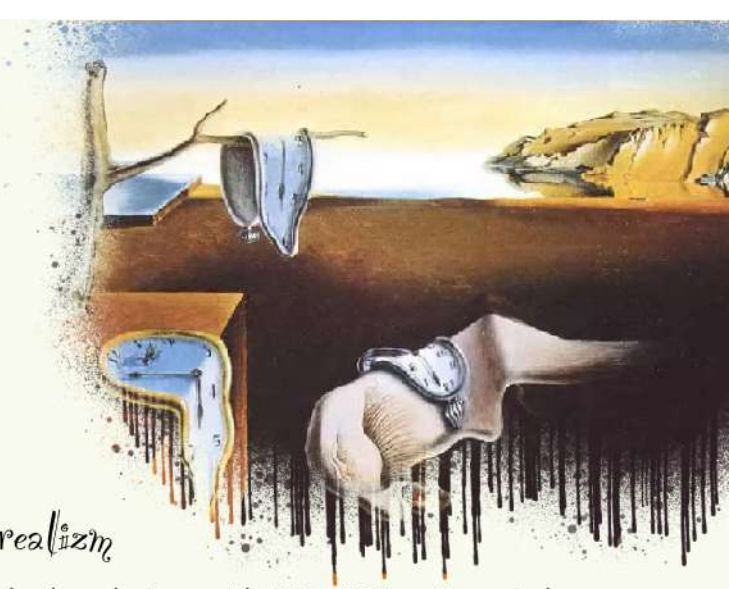
Action Painting

Soyut dışa vurumculuğun değişik bir türüdür. İçgüdüsel, bilinç dışı bir yaratma eylemi vardır. Resmin bir anlamı yoktur, yere serilen tuale boyalar akıtılarak eserler oluşturulur.

Metafizik Resim

20. yüzyılın başlarında ortaya çıkan Metafizik Resim, doğanın ötesinde bir düş dünyasını konu alır. Resimlerde içinde insanın değil, değişik nesnelerin olduğu bir dünya vardır.

Sürrealizm

20. yüzyılın başlarında Avrupa'da Birinci Dünya Savaşı'nda yaşananlara tepki olarak çıkan bir akımdır. Sürrealizm bilinçaltı ile gerçeği birleştirir. Düşsel dünyanın ürünleri ile gerçek nesnelere bir aradadır.

Süprematizm

"Geometrik Soyutlama" diyebileceğimiz süprematizm, Kasimir Malevich'in bir kısım çalışmalarına verdiği isimdir. Duyguların yalın renklerle kullanılarak geometrik sembollerle ifadesidir.

Pop Art

Pop art, sıradan nesnelerin —örneğin çizgi romanların, çorba kutularının, yol işaretlerinin ve hamburgerlerin— konu olarak kullanıldığı ve sıklıkla eserin içerisine fiziksel olarak dahil edildiği bir sanat akımıdır. 1960'ların Amerika ve İngiltere'sinde çıkan bu akımda çağdaş yaşam üzerinde güçlü bir etkisi olan popüler kültürün bütün yönleri resmedilir."

Güneşin çiçekleri renklendirmesi gibi,
sanat da hayata renk verir.

- Lord Aubery

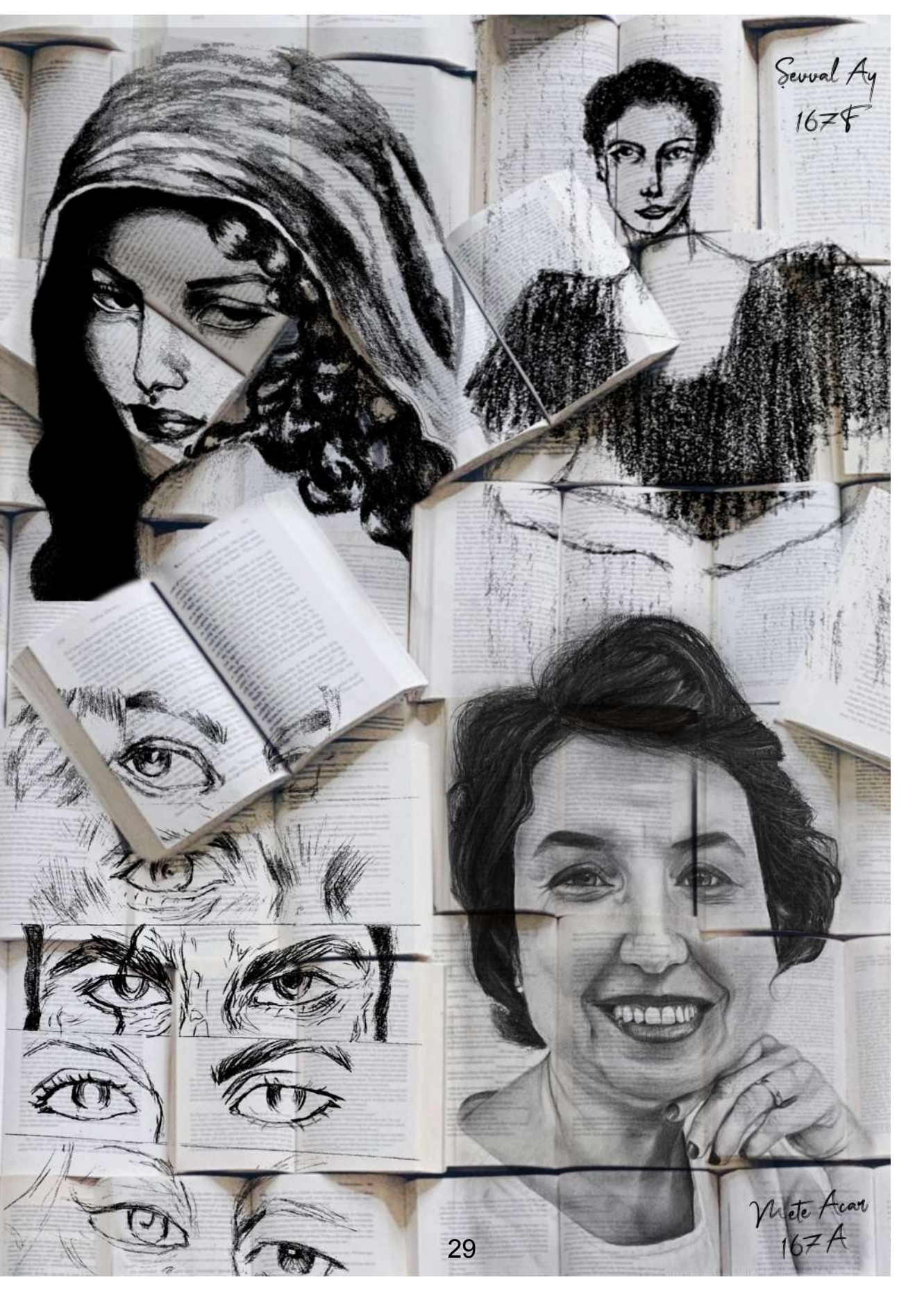

mak to dot dobry zamocnik. Lano dy mu doio, kecy sa vo vojue
mal mrazilom — ale tednako ho obrenie. Ale ak niekto nieco vr-
Ceny, :
kazyd
chylal
Maj
dosp
bun
ven
slec
prav
nik
o, l
star
o
Fic
vr
ub
In
n
e

Several Ay 1678

Sevval Ay
167F

Mete Acar
167A

RÖNESANS USTALARI

Leonardo Da Vinci

Leonardo, keskin zekası ve yetenekleri çok küçük yaşlarda bile dikkat çekiyordu. Müzikle de ilgileniyor ve oldukça iyi bir şekilde lut çalıyor. Fakat çocukluk yıllarında en gözde uğraşı resimdi. Babası bu yeteneği fark edince onu Flosansa'nın en önemli atölyelerinden birinin başında olan ve aslen bir kuyumcu ustası olan Andrea del Verroccio'nun eğitimine verdi. Leonardo sadece kendi seçtiği resim ve heykel konularını çalıştı, ayrıca **örneklerini doğadan alan ve eski resim anlayışının biçim ve renk çalışmalarından oldukça ileri giderek ışık ve gölge etkilerinin farkına varan ilk ressam da o oldu.**

En ünlü eserleri: Mona Lisa, Son Akşam Yemeği, Vitruvius Adamı, Kayalıklar Bakiresi, Kakımlı Kadın, Salvator Mundi

Donatello Bardi

Erken Rönesans'ın en önemli heykeltıraşı olan Donatello, çoğunlukla Antik Çağ sanatı ile ilgilenmiştir. Sayısız eseri bulunan sanatçı, **bütün heykel tekniklerinde ustalasmıştır.** Sanatçı eserlerini özellikle klasik modellere dayandırmıştır. Yenilikçi eserleriyle Michelangelo da dahil olmak üzere sonraki kuşaklar üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Sanatçının bilinen ilk eseri 1408-1409 yıllarına ait olan Davud heykelidir. Kendisi **natüralizmin doğuşuna çok büyük bir katkıda da bulunmuştur.**

Eserleri:

Aziz Yuhanna (mermer), Aziz Georgius'un Ejderhayı Öldürmesi (mermer), Herodes'in Şöleni (yaldızlı tunç), Habakuk (Zuccone) (mermer), Meryem'e müjde (kireç taşı), Aziz Yuhanna (ahşap), Condottiereyi at üzerinde gösteren Gattamelata (tunç), Davud (tunç.), Azize Maria-Magdalena (ahşap), Heyber Heykeli Müslükanlı (metal)

Leo
nar
do
Da
Vin
ci

Don
ate
llo
Bar
di

Raffaello Sanzio

Raf fae llo San zio

Raffaello Sanzio da Urbino, kısaca Rafael olarak bilinen Rönesans döneminin İtalyan **ressamı ve mimarıdır**. Çalışmaları, şekillerin belirginliği, eserlerinin zenginliği ve insan ihtişamının neoplatonic (Platonun insan hakkındaki fikirleri) fikirlerinin ifadesindeki görsel başarıları sebebiyle takdir görmektedir. Mesleki başarısı, üç faza ve üç tarza inmiştir. İlki Georgio Vasari tarafından tanımlanan Umbria'daki ilk yıllarında, daha sonra Floransa'daki sanatsal gelenekleri emen yaklaşık dört yıllık dönem (1504- 1508), bunu iki Papa ve onların yakın kişilere çalışarak geçirdiği Roma'daki hummalı ve muazzam on iki yılı.

Rafael'in eserleri

1514'te Bramante'nin ölümü ardından Rafael'e devredilen Aziz Peter Basilikası bunlardan en bilinenidir. Meryem'in Düğünü (Sposalizio), Agnolo Doni'nin Portresi, Saka Kuşlu Meryem, İsa'nın Çarmıhtan İndirilişi (Mezara İndiriliş) Atina Okulu (The School of Athens)

Michelangelo

Mic he lan ge lo

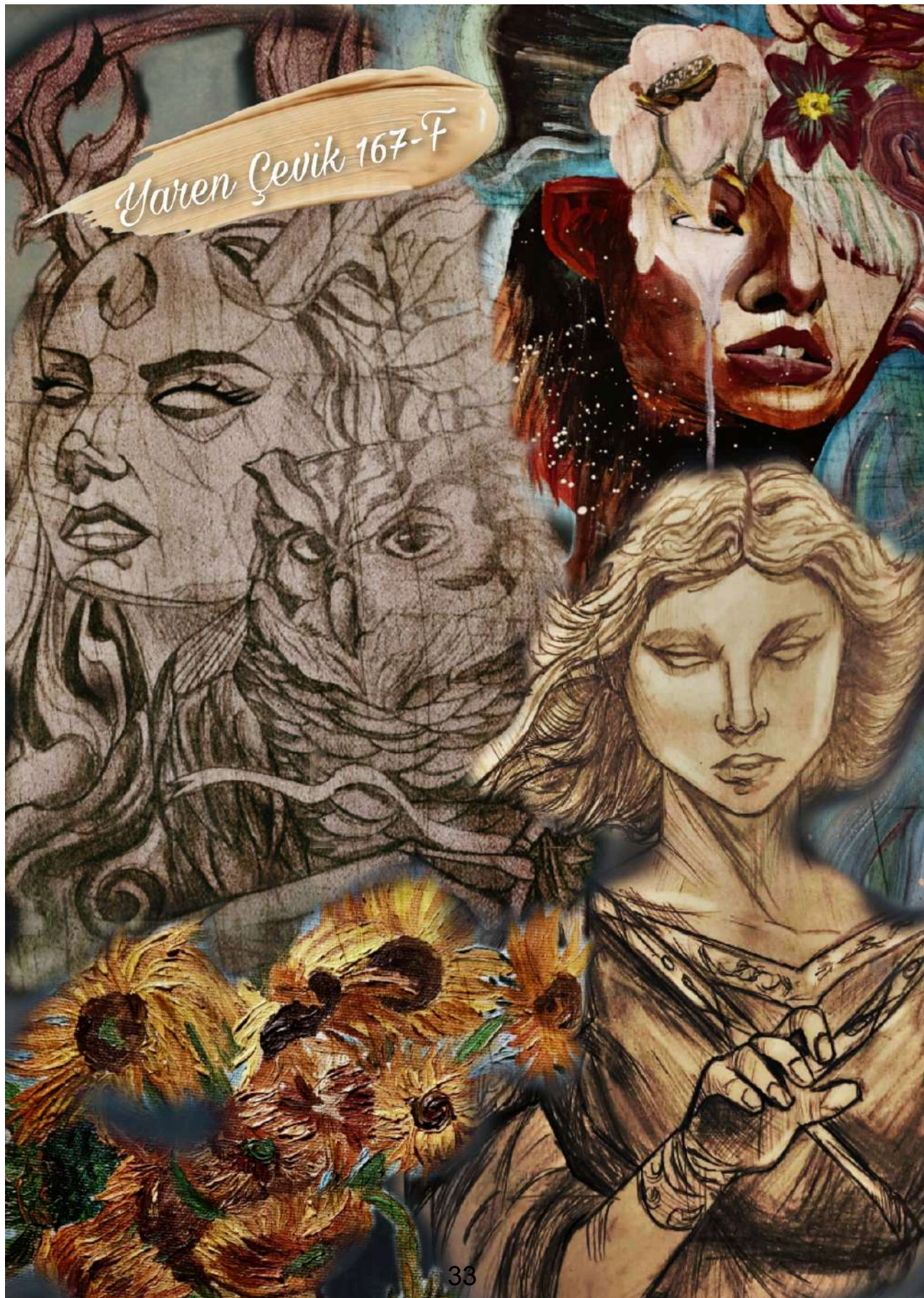
Rönesans sanatına benzersiz bir etkiye bulunan Michelangelo, klasik sanat tekniklerini öğrenmesinin yanı sıra asıl olarak; **insan formunu her açıdan tasvir edebilmek için kavrular üzerinde çalışıp Yunan ve Roma sanatından devraldığı idealleştirilmiş insan tasarımlarını ulaştığı gerçekçilik boyutunu yakalamaya çalışır**. Batı resminin babası olarak bilinen Giotto'nun resmindeki doğallık ve gerçekçilik ile 15. yüzyıl başında tam olarak anlaşılabilen derinlikte perspektif olgusunu geliştirip kendi tarzına temel yapan Michelangelo onlarca heykel, freske imza atıp Roma'nın yeniden inşa ve düzenlenmesinde de önemli görevler almıştır.

Michelangelo, heykeldeki rüştünü kanıtlaştığı **ilk ve en ünlü eseri olan çocuk kral Davud'un heykelini** yaptığında henüz 26 yaşındadır. Özellikle "Adem'in Yarattılışı" ismindeki sahne Batı resim sanatının en canlı tasvirlerinden biri kabul edilir. Son 500 yıldır Hıristiyan dünyasının en önemli Şapeli olarak kabul edilen **Sistina Şapeli** onun en görkemli eseri olarak kabul edilmektedir.

Mete ACAR
167-A

Yaren Çevik 167-F

FRANCİSCO

GOYA

Goya'nın baskı resim alanındaki en önemli çalışmalarının ilki Capricho dizisi, 1799 yılında yayımlanmıştır. Bunlar sanatçının ilk gravür dizileri olmasının ötesinde, onun topluma ve yönetime yönelik eleştirel bakışını içeren çalışmalar olmasıyla da dikkatleri üzerine toplamıştır. Baskılardaki keskin alaylı eleştiri Engizisyon'u kızdırınca, Goya seksen orijinal bakır levhayı ve satılmamış olan koleksiyonları Kral IV. Carlos'a satmış ve karşılığında ressamın oğlu Javier saray memuriyetine atanmıştır.

Goya'nın 1808 yılı Mayıs'ın Üçü'nde Madrid'de yaşanan olayları temsil eden resmi sanat tarihinde tarz ve içerik itibarı ile devrim yaratan ilk büyük eser sayılmaktadır. Eseri bu kadar özel kılan, tarihî bir gerçeği en çarpıcı hali ile yansıtmasının yanı sıra mevcut kalıpları da kırmış olmasıdır. Goya eserde zamanının geleneksel sanat kalıplarına bağlı kalmamış, alışılmış savaş betimlemelerinden uzaklaşarak duygularını kendi tarzında ifade etmiştir. **Bu açıdan Mayıs'ın Üçü sanatın modern alandaki ilk örneklerinden biri olmuştur.** Resim, konusunu 1808 yılında Fransa İmparatoru Napoleon'un birlikleri ile İspanya'yı işgal ettiği dönemden alır. İşgal üzerine isyan eden Madrid halkı, Fransız birlikleri ile 2 Mayıs 1808 tarihinde ciddi bir çatışmada bulunur. Hemen ardından gelen 3 Mayıs tarihinde sabaha karşı Fransız birlikleri direnişçi Madridlilere kurşuna dizilerek öldürür. Goya; bu çatışma, direniş ve kurşuna dizilme olaylarını iki ayrı tablo ile resmetmiştir. Bu tablolardan ilki yine Pardo Müzesi'nde bu eserin hemen yanında sergilenen 2 Mayıs 1808 Memlük Mem Saldırısı "The Second Day of May, 1808 The Charge of the lukes" isimli eseridir. Mayıs'ın Üçü eserinde direnen Madrid halkının kurşuna dizilmesine tanık oluruz. Resmin koyu renkli, iç karartıcı ortamı sağ taraftaki Fransız askerlerinin duruşu ile daha da bunaltıcı hâle gelir. Fransız askerleri göz göze oldukları kurbanlarına son derece yakın bir mesafede konumlanmışlardır. Bu gerçek dışı yakın duruş resimdeki gergin atmosferi doruğa çıkarır. Geometrik bir şekilde aynı pozisyonda paralel dizilen askerler karşıda yer alan kalabalığa karşı duygusuz, mekanik bir duruş sergiler. Askerlerin karşısında yer alan topluluk aksine farklı duygusal tepkiler göstermektedir. Yerdeki kan gölü içinde yatan direnişçilerin hemen yanında yer alan ayakta kalanlardan biri korku içinde gözlerini kısıp

gelmesini beklerken, bir diğeri nefretle yumruklarını sıkmakta, biri ise endişe içinde yumruk yaptığı ellerini ısırılmaktadır. Kalabalığın tam orta noktasında teslim olan figür, eserin odağındadır. Kollarını açmış duruşu bir çarpmıha geriliş imgesidir aynı zamanda. Dikkatlice incelendiğinde sağ elin ortasında İsa'nın Stigmatalarından biri de avcunda görülebilir. Resimdeki tek ışık kaynağı olan fener, bu teslim olan figürü aydınlatmakta ve yüzündeki çaresiz ifadeyi resmin odağına taşımaktadır. Tarihî gerçeğe uygun olacak şekilde, gökyüzü karanlık görünmektedir. Çünkü Madridliler sabaha karşı öldürülmüşlerdir. Geri plandaki karanlık gökyüzü, resmin karamsarlığına da katkıda bulunur. Fakat resmin amacı, yaşanan olayları bu karamsar görüntü ile insanlara sunmaktan çok, Mayıs'ın Üçü'nde öldürülenlerin boş yere ölmemiş olduklarını halka bir kez daha hatırlatmaktır.

**3 Mayıs 1808
Tablosu**

Goya, 1815'ten sonra toplumdan iyice izole olmuş şekilde yaşamıştır. Evini dekore etmek amacıyla canlı dans figürlerini içeren eskizler hazırlamıştır ancak bu dönemde geçirdiği ağır rahatsızlık ve monarşinin İspanya'ya geri dönüşü, çalışmasının seyrini değiştirerek bugün **Kara Resimler** dediğimiz dizinin ortaya çıkmasını sağlamıştır. 14 sahneden oluşan Kara Tablolar olarak anılır ve hiçbirinin ismi yoktur. Bu resimler Sağırın Beşi adıyla bilinen evinin iki katındaki duvar sıvasına, dekorasyon amacıyla yağlı boya ile çizilmiştir. Sahneler genellikle koyu renk zemin üzerine işlenmiştir. Goya'nın kara tablolarından en ünlüsü olan "**Çocuklarını yiyen Satürn**" Mitolojide çocuklarını kendi yerine geçmesin diye yiyen Saturn'un, çocuklarından birinin saklanması sonucu gerçekten Jupiter onun yerine geçer. Goya bu resim için Rubens'in 1636 resmettiği aynı isimli resimden ilham almıştır. Kimilerine göre Goya'nın resmi kimilerine göre de Rubens'in resmi daha korkutucudur.

~1746~

Fuendetodos, Aragon'da doğdu.

~1763~

Madrid'e gitti, San Fernando akademisi için açılan bir burs yarışmasına katıldı, kazanamadı.

~1770~

Parma Akademisinde konusu "Alpler'i Aşanlar" olan bir resim yarışmasında ikincilik ödülü kazandı.

~1776~

İlk gravür denemelerine, hocası Velazquez'in resimlerinden kopyalar yapmakla başladı.

~1779~

Kral Carlos III ile tanıştırdı ve onun bir portresini yaptı.

~1780~

Kralın ressamı oldu ve San Fernando Akademisine girdi.

~1792~

Hastalandı ve sağır oldu. Bunun sonucunda daha sert bir sanat anlayışı benimsedi.

~1828~

Fransa, Bordeaux'da 82 yaşında öldü.

Yaren ÇEVİK
167-F

nagihan türker 166-E

derya doğan 169-A

elif karabiber 169-E

bilgesu başaran 167-D

simla ersöz 167-E

SANAT SANAT İÇİN Mİ YOKSA TOPLUM İÇİN MİDİR?

James Abbott
McNeill Whistler'in
"Siyah ve Altın
Nocturne: Düşen
Roket

"Sanat hoşun, faydalının
görevinde olmadığı gibi dinin,
ahlâkın, toplumun görevinde de
değildir. Din için din, ahlâk için
ahlâk, sanat için sanat
gerektir."
Victor COUSIN.

"Genç Werther'in Acıları" kitabını
hiç okumuş muydunuz? İmkânsız bir
aşkın pençesinde kavrulan Werther, tek çıkar
yolun intihar etmek olduğuna kanaat getirir
bu kitapta. Hüzünlüdür, melankoliktir ve insanı o
derin azabın içine çeker Goethe satırlarında. Pek
çok kişi, Goethe'nin karşılıksız aşkını unutup içindeki
intihar etme arzusundan kurtulmak için Werther'e
böyle bir son yazmış olduğunu söyler. Kitap o kadar
beğenilir ve insanlar Werther'in acılarıyla kendi
acılarını öyle bütünleştirir ve aşk denilen duygunun
Werther'in hissettiği gibi olması gerektiğine öyle inanır
ki o dönem bu satırları okuyan gençler tıpkı Werther
gibi birer birer intihar etmeye başlar. Romanın
piyasaya çıkmasının ardından hem pek çok intihar
vakası ile karşılaşılır hem de Almanya sokakları bir
"Werther salgınına" uğrayarak ortalığı mavi ceket, sarı
pantolon giyen duygulu gençler istila eder. **Tarihte bu
olay "Werther salgını" olarak bilinir.**

Sanatın toplum üzerindeki etkisine muazzam bir örnek...
Sanat sanat için mi yoksa toplum için midir? Fransız ihtilalinden
sonra edebiyatın amacının sorgulanmasıyla birlikte bu tartışma ne
kadar belirginleşse de tarihte kesin olarak bu akımların şu veya bu
şekilde ortaya çıktığını söylemek olanaksızdır. Zira sanatı bu iki
akımdan bağımsız düşünmek zordur. Ama tabii buna karar
verebilmemiz için bu iki kavramı bilmek gerekir.

Zeynep BAYRI
167 F

**“Yararsız olmadıkça hiçbir şey
gerçekten güzel değildir, yararlı olan
her şey çirkindir.”
Théophile Gautier**

Sanat, sanat içindir akımına göre güzel olan ne varsa hayat için elzem değildir. Çiçekleri yok edin, maddi bakımdan dünya umursamaz bunu; gene de çiçeklerin büsbütün ortadan kalkmasını istemez sanat için sanatçılar. Onlar hesabına, gülden vazgeçmektense patatesten vazgeçmeyi tercih ederler. Onlara göre faydalı olan şey ihtiyaçtır. Ve ihtiyaçlar cılız , çirkindir. Sanat için sanatçılar sanatın belli bir amaca yönelik kısıtlanmasına karşı çıkar. Sanat toplum adına değil; sanat için yapılmalıdır. **Bir yerde bir sergi açılıyorsa bu halk için değil, sanat için olmalıdır. Önemli olan; estetik zevktir, ahenktir, uyumdur, kafiyedir onlar için. Konunun fazla önemi yoktur. Ayrıca onların karşı çıktığı bir diğer nokta da sanatçının toplum düzeyine indirgenmesidir. Toplum için sanat, diyen sanatçıların aksine onlar halkın anlayabileceği kadar basit bir dil kullanmak istemezler. Sanatçı dediğin yılların verdiği emeği göstermelidir; onun eserini sanatı bilenler anlayabilmelidir sadece.** Bundan ötürüdür sanat için sanat elitizmi savunur aslında. Tıpkı divan edebiyatındaki dili ve kalıpları, normal Osmanlı halkının anlayamaması gibi.

Sanat için sanat anlayışına örnek bir eser olarak James Abbott McNeill Whistler'in "**Siyah ve Altın Nocturne: Düşen Roket**" adlı resmi verilebilir. Sanat, sanat içindir fikrinden doğan en önemli eserlerden biri olan Düşen Roket eserinde; ön planda Thames Nehri kıyı kesimi resmedilmiş ancak eserin neredeyse tamamını roketin düşen altın kıvılcıkları ve havai fişekler oluşturmuştur. Eserin arka planını ise havai fişekten çıkan dumanla aydınlatılan siyah bir gece oluşturmaktadır. Whistler bu eserde sanatı sadece estetik kaygıları gözetererek sanatsal göz ve kulak duyusuna hitap etme amacıyla ortaya çıkarmıştır. Yani aslında tam olarak sanatı, sanat için yapmıştır.

**“Burjuvazinin tarihsel rolü artık bitmiştir. Çöküş halinde bir sınıf olarak o, kendisini gerektiğinde yanıltmaca vererek, gerektiğinde zor kullanarak savunmaktadır. Onun üstünlüğünü hazırlayan koşullar ortadan kaybolmakta ve artık aşılış bulunmaktadır.”
(Henri LEFEBVRE)**

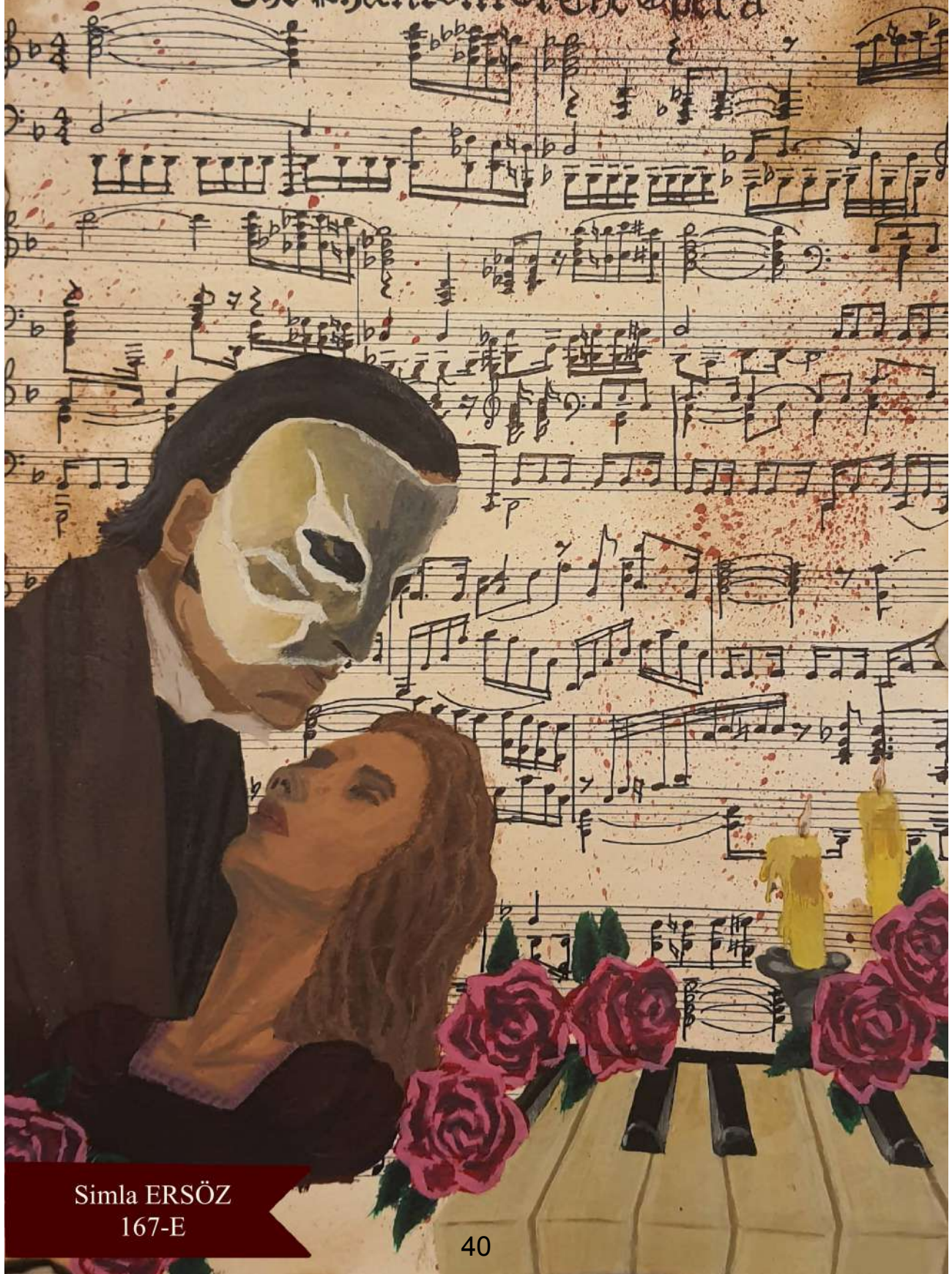
Seyircisiz tiyatro, dinleyicisiz musiki düşünilemeyeceği gibi okuyucusuz edebiyat da düşünülemez. Bekir Sıtkı Kunt'un şu sözleri toplum için sanat görüşünü betimler: “Dünyada insandan başka, insana görev gayesinden başka hiçbir şey yoktur. Ağaçlar en güzel meyvelerini insanlar yesin diye verir. Hayvanların kimi etimizi yesinler, kimi derimizi, yünümüzü giysinler diye yaşarlar. Yani her şey, insanlara faydalı olmak içindir... **Bu itibarla sanat var olabilmek için insanlara faydalı olmak zorundadır.** Bu işi en kestirme yoldan en faydalı biçimde yapan, gerçek olarak en büyük sanatçıdır.”

Toplum için sanatçılara göre sanat, dediğin tek bir kesime değil; topluma ait olmalıdır. Çünkü sanat, toplumun içinden çıkar. Sanatı sanat yapan, insandır. Bu yüzden de onu herkes anlayabilmelidir. Ayrıca sanat topluma yön vermemelidir. Toplumu ahlaki vb. konularda şekillendirmeli, eğitmelidir. Çünkü sanatçı dediğin en başta verdiği Werther örneğindeki gibi çok güçlüdür, toplumdaki çoğu bireyin üzerinde büyük bir etki uyandırır. Ve bu güç, doğru amaçlar için kullanılmalıdır. Edebiyatımızda köylülerin vb. yaşadığı sıkıntıları anlatan köy romanları buna güzel bir örnektir.

Toplum için sanat anlayışına örnek bir eser olarak Rifat Ilgaz'ın "Karartma Geceleri" romanı verilebilir. Rifat Ilgaz, Karartma Geceleri adlı romanında bize İkinci Dünya Savaşı sırasında Türkiye'de yaşayan hasta bir öğretmen ve toplumsu bir şairin polislerden kaçışını anlatır. Yazar bu kaçış sırasında ülkenin durumunu, insanların yaşayışlarını ve şairin hayatını büyük bir gerçeklikle ortaya koyar. Şair, kitabın başında da anlatıldığı gibi en sonunda yakalanmıştır ve biz, onun hikâyesine hapiste bir arkadaşına anlatırken şahit oluruz.

Toplumların yapısı incelendiğinde bu iki akımın da zaman zaman rol oynadığını ancak refah dönemlerinde sanat, sanat içindir anlayışı daha popülerken savaş vb. dönemlerde sanat, toplum içindir anlayışının daha revaçta olduğunu gözlemliyoruz. Örnek olarak bizim savaş dönemimiz olan Milli Edebiyat Döneminde eserler sanat toplum içindir anlayışıyla hazırlanırken 1930'larda ortaya çıkmaya başlayan Öz Şiirler'de sanat, sanat içindir anlayışı hakimdir. Yazımın sonuna gelmemle birlikte açıkçası sanat için iki anlayış da önemli ve gereklidir. İkisinden birinin tamamen eksik olduğu bir şey sanat olamaz naçizane fikrimce. Zira sanat ne sokaktaki herhangi birinin yapabileceği kadar düşmeli ne de halktan kimsenin ulaşamayacağı kadar yükselmelidir.

The Phantom Of The Opera

Simla ERSÖZ
167-E

Kalem ve Mürekkep Tekniği

Çin’de Tang ve Song hanedanlıkları boyunca, mürekkeple çizim son derece önemli hâle gelmişti; çoğunlukla siyah ya da renkli mürekkebe batırılmış hayvan kıllarından yapılan fırçalar kâğıt ya da ipek üzerine uygulanırdı. Batı’da yüzyıllar boyunca genellikle kâğıt üzerine kuş tüyü, kamış ve metal kalemlerle mürekkep kullanılarak çizimler yapıldı.

Kalem ve mürekkep; Dante’nin *İlahi Komedya*’sındaki Botticelli çizimlerinden Leonardo’nun incelikli *Vitruvius Adamı*’na, Rembrandt’ın metal ve kuş tüyü kalemle yaptığı çizimlerden Canaletto’nun kahverengi mürekkeple yaptığı boyalara ve Van Gogh’un kamış kalemle çizdiği etkileyici imgelerden Picasso’nun karakteristik çizimlerine kadar pek çok sanatçının özgünlüğünü ortaya çıkardı ve popülerliği hiçbir zaman azalmadı.

Théodore Géricault'ın Son Tablosu

Şüphesiz ki bir sanatçının kendisini ölü ya da ölmek üzereyken resmetmesinden daha karanlık pek bir şey yoktur. Bu karanlığın da, mutlaka ki ne kadar çekici olduğu hiç kimse tarafından reddedilemez. Ressamın ölümün bilincinde olduğu, hem görsel hem de duygusal olarak çarpıcıdır, zannımca da bunu kimse Théodore Géricault'dan daha iyi yansıtamamıştır.

Géricault'un ilk gerçek eserini "The Charging Chasseur" olarak nitelendirebiliriz, eserde Géricault'un sanatın dışında bir tutkusu olan "Atları" da görebilmekteyiz. Hırslı ve dikkatsiz bir sürücü olan Géricault da atından düşmesinin ardından felç olması üzerine ölmüştür. Géricault'u tanıyorsanız belki de yine kendisinin bir eseri olan "Raft of the Medusa"yı biliyor olabilirsiniz. 1819'dan kalma bu tablo, belki de münakaşalara yol açan 147 kişinin "La Méduse" gemisinin kazasından ötürü bir salla denizde sürüklenmesi trajedisini konu alır. Bu salda, 13 günün ardından yalnızca 15 kişi hayatta kalabilmişti. Resmin bu trajediyi dosdoğru anlatmasının en önemli sebebi ise: Géricault'un yapıtının yanında çürüyen cesetleri, kopmuş uzuvları ve vücutsuz kafalara da çalışmış olmasıydı. Géricault bunları hem çalışır resme döker hem de çürümeleri belgelerdi.

Kendisi ayrıca bu kaza sonucu hayatta kalabilmiş olanlarla da görüşmüş aralarından biri olan Alexandre Corréard'la da salın birebir modelini inşa etmişti. Hatta Corréard da eserin son halinde yer almıştır. Géricault'un arkadaşı ve resimde de görebileceğimiz model olan Eugène Delacroix'nin de birçok eserleri vardır. Delacroix, Géricault'a bir hayli borçluydu, mentoru olmasının yanı sıra Géricault Fransa'ya Romantizm akımını getirmişti. Bu yüzdendir ki Géricault'un hala genç ve muazzam bir sanatçıyken, 32 yaşında ölmesi birçok sanatçı ve sanat toplumu için kesinlikle yıkıcı olmuştu. Bu da bizi Géricault'un bu tablosuna getirir. İnternette oldukça popülerdir, -en azından şahsen ben birçok yerde görmüşümdür- neden olduğunu anlamak da pek zor değildir aslında.

Tabloyu kapsayan birçok yazıdaki başlıklar bunu "otoportre" olarak nitelendirir ve Gérıcault'un 32 yaşında, kendisini sanki 60 yaş daha yaşlı resmetmesini hayal etmek gerçekten de üzücü bir olaydır. Ölürlen bile fırçasını alıp kendi portresini çizmesi gerçekten de sanatına ne kadar da bağlı olan bir ressam olduğunu gösterir kesinlikle. Keza bu, belki de ölüme karşı bir isyan olarak da görülebilir, hayattan yavaşça solarkenki hâlinde bile gerçekten bir sanatçı olduğunu apaçık ortaya koyar.

Géricault da bu konuya yani ölüleri ya da zihinsel rahatsızlıkları resmetmeye karşı her zaman ilgi duymuştu. Belki de hiçbir zaman ölen bir insanı resmetme ya da kaydetme fırsatı bulamamış ve en sonunda ilkinin kendi olabileceğini tahmin etmemiştir. Ancak internetteki çoğu insan ne derse desin bu bir otoportre değildir. Bunu öğrenince belki de bu resmin sizde olan etkisi, ya da resme karşı olan bakış açınız değişmiş olabilir. Belki de artık eseri eskisi kadar etkili bulmuyorsunuzdur.

Géricault çokça takdir ediliyordu, en azından bu olmasa bile hayran kalınan bir isimdi. Birçok ressam da belki de bu sebepten ötürü Gérıcault'un ölümünü tabloya dönüştürmüştür, Charles-Émile-Callande de Champmartin kendisini birden fazla kez resmetmiştir. Ary Scheffer, kendi düşüncesini, Gérıcault'un ölümünün tasvirindense bir arkadaşın yas tutması şeklinde göstermeyi tercih etmişti. En baştaki tabloya gelecek olursak bu eser belki de Gérıcault'un en rahatsız edici, unutulmaz imgesiydi, tanınmış bir sanatçı tarafından yapılmamıştı ya da en azından sanatı için hatırlanacak birinden değildi eser. Tabloyu yapan kişi, "Raft of the Medusa"dan sağ çıkmayı başarmış olarak, Gérıcault'a salın modelini yapmakta yardım eden mühendis, Gérıcault'un en başarılı eserinin başrolü olan kişiydi. Portreyi yapan kişi Alexandre Corréard'dı. Gérıcault'un Corréard'ın kurbanı olduğu trajediyi resmetmesinden beş yıl yonra, kendisi de Gérıcault'un ölümüne sebep olan trajediyi ölümsüzleştirmek isteyecek; meslektaşının, yurttaşının ve dostunun bu korkunç portresini yapacaktı. Portrenin bu görünüşünü anlıyorum, acımasız ve Gérıcault'un geçmişi olan ölü bedenleri resmetmeye bağlanıyor ve sanatçının kısa hayatı için tuhaf mükemmel bir son oluyor. Fakat gerçek bu değil ve belki de kendi trajedisinin Gérıcault tarafından tabloya dökülmesinin üzerinden 5 yıl geçmesinin ardından onun da Gérıcault'un trajedisini resmetmesi esere ayrı bir nüans katar. Eser, Corréard'ın, Gérıcault'un kendisinin yaşamış olduğu olayı kınamayı bir tablosunda yer vermesinden ötürü teşekkürü, minnettarlığı olabilir. Bir zamanlar Gérıcault'un kendi arkadaşının hayatta kalmasını umut ederek resmettiği gibi yine Corréard'ın hayatta kalan birini çizme çabası olabilir. Bu tablo umutla ilgilidir belki de..

“Acı”

Korkmuyordu insan bazen gelecekte
Başına ne gelecekse gelsin sonunda doğru vardı
Güvenlik, huzur vardı
Belki de ölüm vardı.

Amia hayat konusunda gerçekten bir inancı olan
Ölümden neden korkacaktı ki
Ölümden kaybolanlar korkardı
Peki ya sonunda ölüm değil de acı olsaydı
Ne sağlardı acıdan korkup korkmamayı
Bazı insanlar gördüm ki çok sakin kalırlardı
çaresizliğin pençesinde
Acı onlara değil, onlar acıya hükmederdi
Peki ya o gözleri

Gözlerindeki direncin getirdiği derinlik... bakmak
zordur onların içine

Çok isterdim böyle gözlere sahip olmayı
Belki o zaman daha çok severdim kendimi
Daha fazla alıştırdım hayata ve daha güzel
yaşardım

Kendi bildiğimce, istediğim gibi

Simla Ersöz
167/E

Zeynep Bayrı
167/F

Güzel sanatlar, Atatürk'ün çağdaşlaşma anlayışı içinde her zaman önemli bir yer tutmuştur. Güzel sanatlarda elde edilecek başarıları Türk inkılabının başarısına bir ölçü olarak kabul eden Atatürk, bu amaçla yüzyıllardır ihmal edilmiş birçok sanat dalına özel ilgi göstermiş, çağdaş Türkiye Cumhuriyeti'nin bu değerler üzerinde yükselbileceğine inanmıştır. Atatürk, ancak güzel sanatlarda ilerleyen ve eser veren milletlerin asrın ileri medeniyetleri arasında yer alabileceklerini belirtmiştir.

Güzel sanatların devrimler içindeki yerini şöyle açıklamıştır: **“Güzel sanatlarda başarı, bütün devrimlerin başarılı olduğunun en kesin delilidir. Bunda başarılı olamayan uluslar ne yazık ki bütün başarılarına karşın uygarlık alanında yüksek insanlık sıfatıyla tanınmaktan her zaman yoksun kalacaklardır.”**

Müzik, Atatürk'ün en büyük tutkularının başındaydı. Türk sanat ve halk müziği dinler, halk oyunlarına ilgi duyardı. Yöresel türkülerini dinlemekle kalmaz, onlara eşlik de ederdi. "Sarı Zeybek" gibi halk oyunlarını fırsatı oldukça oynardı. Rumeli türkülerini severdi. Dans etmeyi de oldukça seven Atatürk, katıldığı davetlerde kısa süreli de olsa danslara icabet ederdi. Manastır Askerî İdadisi yıllarından itibaren farklı alanlarda kitaplar okuyan Atatürk, şiire ayrı bir önem verirdi. Şiiri ve edebiyatı sevdiğini söyleyen Atatürk'ün, özellikle Fransızcadan şiir çevirileri yaptığı, cumhurbaşkanı olduğu dönemlerde bir askerin ölümünün hissettirdiği duyguları anlatan "mersiye"

kaleme aldığı bilinmektedir. Atatürk, sanatın çeşitli dallarıyla ilgilenmesinin yanında sanata ve sanatçıya olan desteğini de esirgememiş, bu alanda çeşitli kurumların açılmasına öncülük etmiştir. 1924'te açılan 6. Galatasaray Sergisi'nde Atatürk'ün sanatçıları kutlaması ve bazı resimlerini satın alması sanatçılar arasında büyük bir memnuniyet oluşturmuştur. Devlet adamları için de iyi bir örnek teşkil eden bu olay gittikçe yaygınlaşarak bakanlıklar ile belediyeler tarafından da benimsenmiştir. Galatasaray Sergisi'nin her yıl düzenli olarak Ankara'da açılmasına karar verilmiş ve bu Bakanlar Kurulu kararı ile yasalaşmıştır. 1924'te yürürlüğe girmiş olan "Tevhîd-i Tedrîsât Kanunu" ile resim, heykel, sanat tarihi eğitimleri ve bu eğitimleri yürüten kuruluşlar da yeniden gözden geçirilmiştir.

SANATKÂRIN ELİ ÖPÜLÜR

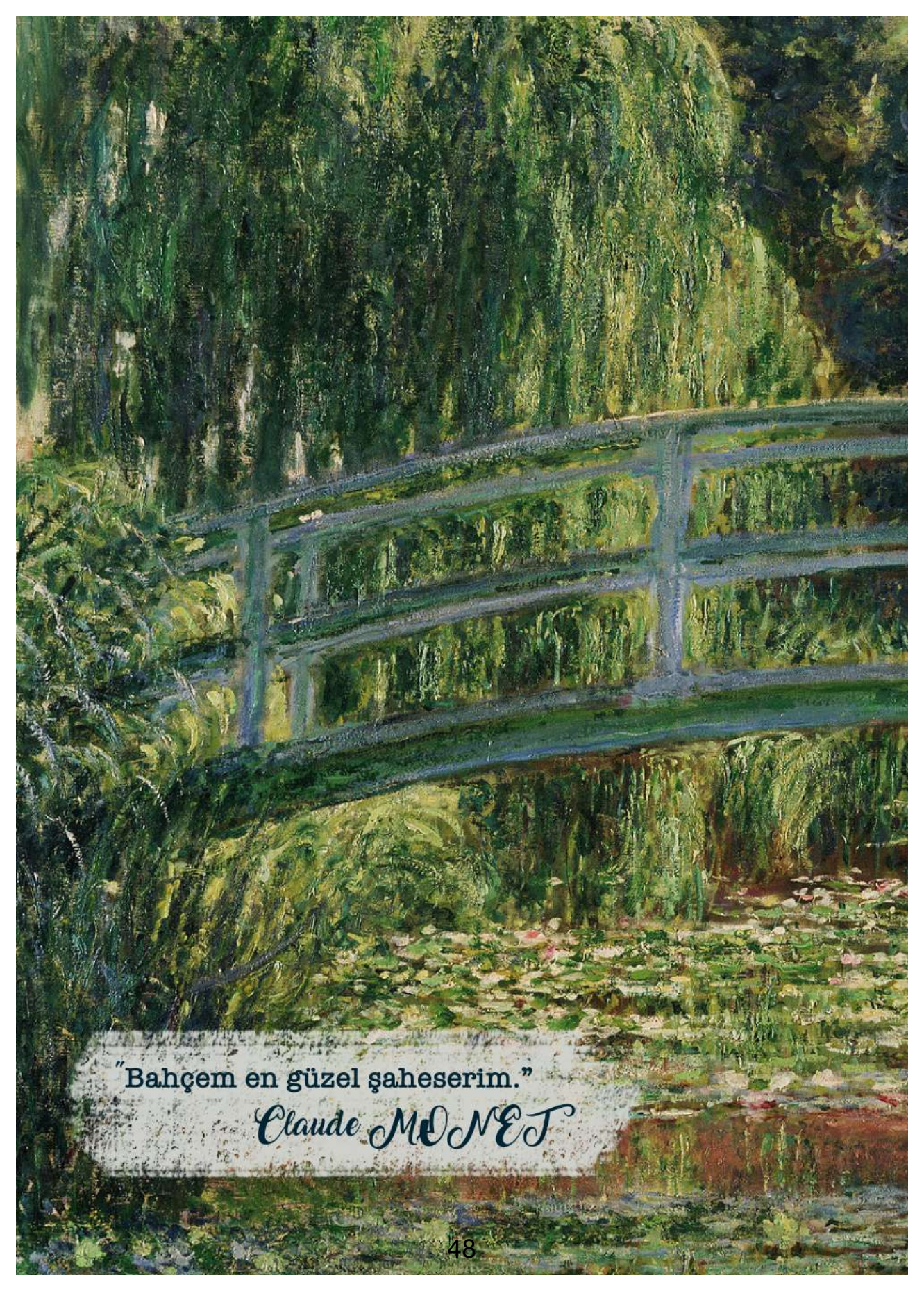
Bilim, teknik ve sanat alanlarında bilgi birikimi sağlamak amacıyla yurt dışına 22 kişilik bir öğrenci grubu gönderilmiştir. Bu öğrencilerden bazıları 1928-29 yıllarında Türkiye'ye dönerek Gazi Eğitim Enstitüsü'nde "Resim İş Bölümü"nü kurmuşlar ve burada öğretmenlik yapmışlardır. Atatürk aynı zamanda 1908'de "Osmanlı Ressamlar Cemiyeti" olarak kurulan topluluğun, 1921'de "Türk Ressamlar Cemiyeti", 1926'da "Türk Sanayi-i Nefise Birliği" ve daha sonra "Güzel Sanatlar Birliği" adını alarak modern sanat akımlarının temel taşları arasında yer almasını sağlamıştır. Güzel sanatları çağdaş yaşamın bir zorunluluğu sayan Atatürk'ün direktifleri doğrultusunda Dolmabahçe Sarayı Velihaht Dairesi, Türkiye'nin ilk resim galerisi olarak 20 Eylül 1937'de halka açılmıştır.

Atatürk'ün sanata verdiği önemi çok iyi anlatan bir anı:

Devlet tiyatrosu henüz kurulmamışken İstanbul'dan Ankara'ya gelen şehir tiyatrosu sanatçıları dönemin Türk Ocağı'nda temsiller verir. Atatürk'ün de bulunduğu bir temsil sonrasında sanatçılar Çankaya'ya davet edilirler. Ayrılma vakti gelince bir süre Millî Eğitim Bakanlığında görev yapmış olan Dr. Reşit Galip sanatçılara Atatürk'ün elini öperek veda etmelerini söylediğinde Atatürk'ün yanıtı şu olur: "Hayır, sanatkâr el öpmez; sanatkârın eli öpülür."

"Bahçem en güzel şaheserim."

Claude MONET

Modern Resimde Büyük Devrim: İzlenimcilik

Fransız empresyonist ressam Claude Monet'in Nilüferler serisi en ünlü ve özellikle yaşamının son dönemine damga vurmuş eserleridir. Monet; sınıflarla sınırlı kalmayı hiçbir zaman sevmeyi, açık havada resim yapma anlayışını Eugene Boudin ile tanıştıktan sonra benimsedi. Aynı düşünceleri paylaştığı bir grup ressamla izlenimcilik akımının öncüsü oldular. Monet için doğayı resmetmek bir tutkuydu. Işık geçişlerini, yansımaları farklı boyalarla tuvaline aktararak manzaranın özünü yakalamayı hedefledi.

TEBESİR

Naghan
166
E
Turkes

Sıla 167
B
beril yıldız

Simla
167
E
ersöz

Elif 169
E
karabiber

Imagination
is the
beginning of
creation

"Rüzgârın Sesi"

Rüzgârın sesi dolduruyor kulaklarımı
Deniz usul usul taşımakta dalgalarını
Dikkatimi çeken ıssız bir müzik sesi
Hatırlattı birden bütün yaralarımı

Deniz kenarına oturunca insan
Anlıyor dünyanın kaç bucak olduğunu
tekrardan
Sonu görünmeyen devasa mavi sular
Birleşir gökyüzü ile ufuk çizgisine
taşar

Bu sular ile birlikte akıyor ömrüm
Ben hiç bitmeyecek zannederken
Karayı görmek kadar hızlı geçen ömür
Saniye saniye eksilerek veda ediyor bana

Yalnızlığın tadını bilmeyen insanlar
Sanıyorlar yaşadıklarını şahane bir yaşam
O yaşamdan geriye kalan anılar ile
birlikte
Aniden çarpıyor karaya onları taşıyan
mavi sular

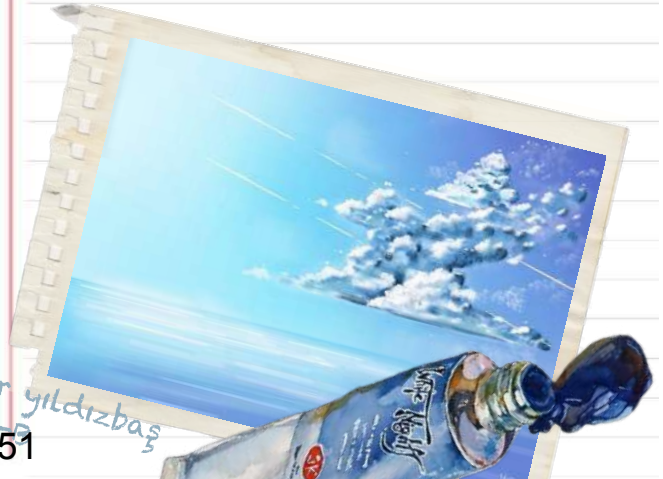
fatmanur bayram
167-B

elif yaren
kayacioğlu
167-F

simla ersöz
167-E

nur yıldızbaş
165-A

Resim: Elif Yaren Kayacıoğlu 167/F

Yazı: Tuana Yücel 167/E

O, aslında oldukça sıradan bir insandı.

*Sabah ayazında dışarı çıkar ve yaprak üzerindeki
çiylerin nefis görüntüsünü izlerken toprak kokusunu
içine çeker, sonra koşar adım o saatlerde daha yeni
açılmış olan fırına giderdi.*

*Fırınımın uykulu gözleriyle hantal hareketlerini
büyük bir keyifle izler, kahvaltısını kuş cıvıltıları
eşliğinde yaparken kendini alışlagelmiş goldan
denizin kenarında bulurdu.*

*"Resimlerim gibi anıları içine hapseder; onun kokusuyla,
çıkardığı huzur dolu seslerle ruhunuzun parçaları bir çocuk
gibi oynasırken hatırlarsınız."
Suyun hafızası vardır, derdi.*

Ressamımızın ciddiyetsizliğinin bundan olduğunu düşünür insanlar.

Hep tuvalin başındadır, hep deniz kenarında soluklanır.

Farklı bir zaman akışında bulur kendini. Geçmişini her an yan başında hisseder.

Bakın ona! Tuvalde annesinin dizinin dibinde parmakları iplere sarılı küçük kız odur.

*Deniz kenarında taş sektiren ve beş kez sektirince göğsü kabaran, kumsalı sevinçle
turlayan, küçük köpek yavrusundan korkmasına rağmen başını okşayan da...*

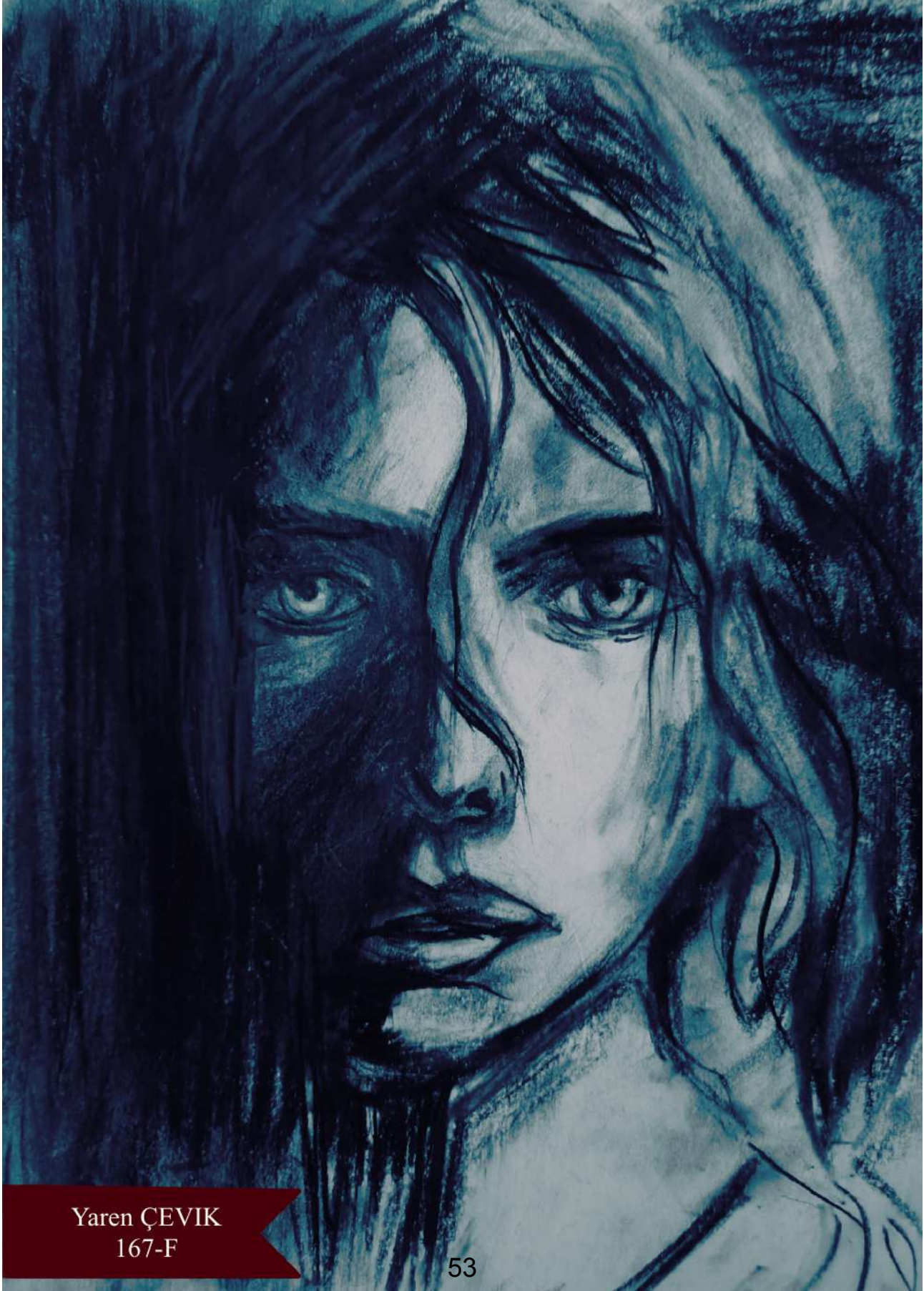
Çizdiği manzaralar ise küçükken odasının penceresinden görülen gün batımıdır hep!

Ressamımız pek ciddiyetsizdir. Hayatın bilinmez ve değişmez akışında kafası karışıktır.

Çünkü ne zaman kafasını toplasa ve geçmişten sıyrılrsa sarsılır.

*Anılarındaki o küçük kız, o insanlar şimdi neredeler? Etrafındaki resimlere ruhunu,
anılarını hapsedmiş; onları bugünün acımasızlığından korumak için tuzlu suyun
kokusundan başka koku tanımamış! Ruhunu hangi resme hapsolmuş, hangi denizlerde
yüzmektedir şu an?*

*Dolu gözlerle sorar:
"Ben neye dönüştüm?"*

Yaren ÇEVİK
167-F

sana t
GöZLErİMİZE
İNANMAMIZA
YARAR

Elif Karabiber
169/E

Nağihan Türker
166/E

İşte böylece çektim vurdum onu.

Soğukkanlı diyemeyeceğim. Duygudan yoksun kalbim bir parçasını bıraktı tetiği çekmemle. Senelerce gözyaşı düşmemiş yüzümde hissettim merminin akışını. Oyle ya, tek değerlimi ellerimle mahvedişim musallat oldu beynime. "Şeytan, şeytan" diye gösterilen parmaklarda, bir iblis vardı arkamda. Hep korudum onu. "Bakın," dedim, "O iyi biridir. Tanısanız seversiniz." "Deli" dediler, kapattılar havasız odalara yıllarca. Nitekim herkes bir başıma bıraktığında beni, bir o vardı yanımda. Düşüncelerim ışık hızında uçtuğunda etrafta, bir o yetişti imdadıma. Hiç anlatmadan bildi beni, hiç anlamadan sevdi.

Pişman mısın, diye soracaklar, "Pişman mısın vurduğuna seni?"

Beni? İblisimi.

İnsanlar büyüdükçe küçülür, büyüdükçe büyümüşü benimkisi. Sıgırmıyordu artık avuçlarıma. Beynimin içinde ondan başkasına yer bırakmamıştı. Ve de kötü konuşmaya başladı.

Al eline vur, dedi. Neyi vurayım, diye sordum. "Beni, düşüncelerini... Yani beynini. Zamanı gelince seni öldürecek her şeyi temizle." dedi. Nitekim ben güçsüz bir adamım. Yapamadım tabii. Ben yaparım, dedi. Sonrasını biliyorsunuz zaten.

İşte böyle çektim vurdum onu. Ne beni bıraktı geriye ne de iblisimi.

Resim: Elif Karabiber 169-E

Yazı: Bahar Topal 167-E

Bilal MOZART

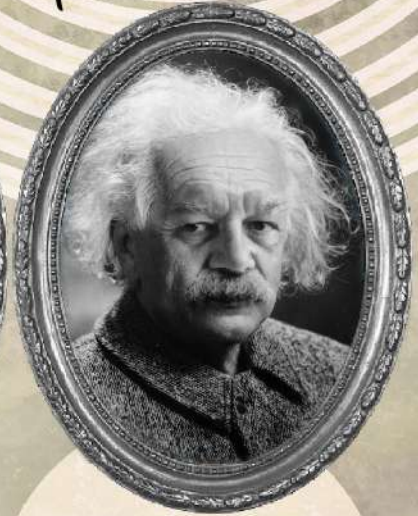
İnci Küpeli AKSEKİ

Beril KAHLO

İmdat GOGH

Reşit EINSTEIN

Jacques-Louis TÜRCAN 56

İpek MORİSOT

TIHEK İnsan
Hakları Temalı
Resim Yarışması

İkincilik Ödülü
Tuana YÜCEL 167-E

Üçüncülük Ödülü
Mete ACAR 167-A

Mansiyon Ödülü
Simla ERSÖZ 167-E

Ebru kire ile yoğun hale getirilmiş durumda olan suyun üzerine çeşitli boyalar kullanarak yapılmakta olup oluşturulan bu desenlerin özel bir kağıda aktarımının gerçekleştirilmesiyle yapılır. Ancak ebru sanatının icra edilmeye başlanmasından önce bir ön hazırlık aşamasının gerekliliği söz konusudur.

Minyatür çok ince işlenmiş, küçük boyutlu, kendine has boyama tekniği ve anlatım dili olan geleneksel bir resim sanatıdır. El yazması eserlerde konuya açıklık getirmek amacıyla metni desteklemek için uygulanır. Bu sanatta resim sanatında olduğu gibi ışık-gölge, oran-oranti ve perspektif kuralları çoğunlukla uygulanmaz.

Çini sanatı, Osmanlılardan günümüze kadar gelmiş olan Türk sanatlarından kabul edilen bir tür killi topraktan meydana getirilen ve fırında pişirilen, bir yüzeyi sırlanmış, çeşitli renk ve motiflerle süslenmiş, seramik parçasına denir. Çini sanatı, iç ve dış mimari süslemelerin yanı sıra vazo, kâse vb. şeklinde eşyalar üretilmesine imkan sağlayan bir el sanatıdır.

Vitray, hem renkli camların birleşmesiyle oluşturulan yapıyı hem de bunu yapma sanatını ifade etmek için kullanılır. Vitray genel olarak renkli cam parçalarının kurşun dolgu malzemesiyle birleştirilerek lehimlenmesiyle yapılırsa da, tasarımını zenginleştirmek için boyanmış camlar ve pirinç renkli birleştirme malzemesi de kullanılabilir

Kaplumbağa Terbiyecisi
Osman Hamdi Bey

SANATÇI

dedikoduları

Pablo Picasso, Mona Lisa 1911 yılında Louvre müzesinden çaldığında baş şüphelilerden biri olmuştur. Pieret isimli bir adam Paris-Journal gazetesine Louvre'dan daha önce çalınan Iber heykellerinin Picasso'da olduğunu söylemişti. Bu da polisin Mona Lisa olayında da Picasso'dan şüphelenmesine neden olmuştur. **Heykeller gerçekten de Picasso'dan çıksa da heykelleri ressam çalmamıştı. Onları aslında ihbarcı Pieret çalmış, sonrasında Picasso'ya satmıştı.** Heykeller ressam tarafından müzeye iade edildi. Mona Lisa olayına karıştığına dairse bir iz rastlanmadı. 2 yıl sonra Mona Lisa Floransa'da bulundu. Ünlü tabloyu müze çalışanlarından Vincenzo Peruggia'nın çalarak ülkesine döndürmeye çalıştığı anlaşıldı.

- İspanyol sürrealist ressam Salvador Dali, kendisinin ölmüş erkek kardeşinin reenkarnasyonu olduğuna inanıyordu.

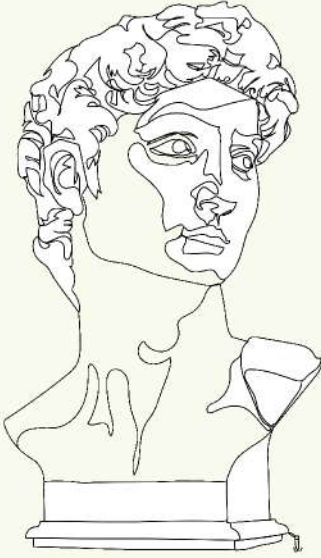
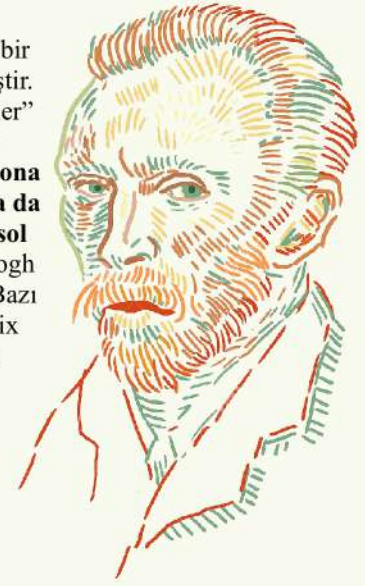
- Fransız kadınlar arasında sevmedikleri ve düşman gördükleri başka kadınlara beddua niyetine "**Picasso senin resmini yapsın**" demek oldukça popülerdi. - Salvador Dali'nin en çok bilinen eserlerinden biri de "**Belleğin Azmi**" adlı resmidir. Ünlü ressam Dali'nin bu çalışmayla ilgili herhangi bir açıklaması olmasa da bu eserde, **güneş ışığında eriyen bir peynir kütlesini izlerken oluşan görüntüden esinlendiği düşünülüyor.**

Zonaro'nun en bilinen tablosu; Fatih'in İstanbul'a Giriş'i'dir. Bu tabloda Fatih'in sağ tarafındaki yeniçeri, Zonaro'nun ta kendisidir. **Kendisini Fatih'in yanı başında resmederek sanki bu şereften pay almak istemiştir.** Bu tablodaki kompozisyon aslında Zonaro'ya ait değildir. Bu kompozisyon Şehit Ressam Hasan Rıza Bey tarafından Zonaro'dan önce sepya olarak resmedilmiştir. Hasan Rıza da Fatih'in yanı başındaki yeniçeriye kendisi olarak çizmiştir. **Zonaro, Hasan Rıza Beyin bu çalışmasını yağlı boya olarak tekrardan tuvale aktarmıştır.**

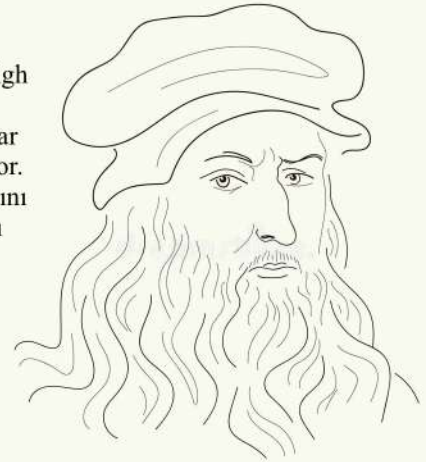
Fransa Arles'te ünlü ressam Gauguin ile yaşarken aralarında geçen bir tartışma sonucu Van Gogh, sol kulağının tamamını usturlayla kesmiştir. Paul Gauguin, Van Gogh ile o gece yaşadıklarını "Mahrem Günlükler" adlı kitabında anlatmıştır. **Tartıştıkları günden sonra dışarıda yürüyüş yapan Gauguin, Vincent van Gogh'un elinde ustura ile ona doğru koştuğunu fakat vazgeçtiğini iddia etmiş, sonrasında daha da sinirlenerek eve döndüğünü ve hırsını alamayan Van Gogh'un sol kulağının tamamını kestiğini belirtmiştir.** O günden sonra Van Gogh sanat dünyasında kulağı kesik sanatçı olarak anılmaya başlamıştır. Bazı kaynaklar sadece kulak memesini kestiğini belirtse de Dr. Rey Felix reçeteye çizdiği resim ile tamamını kestiğini bize açıkça ispatlar.

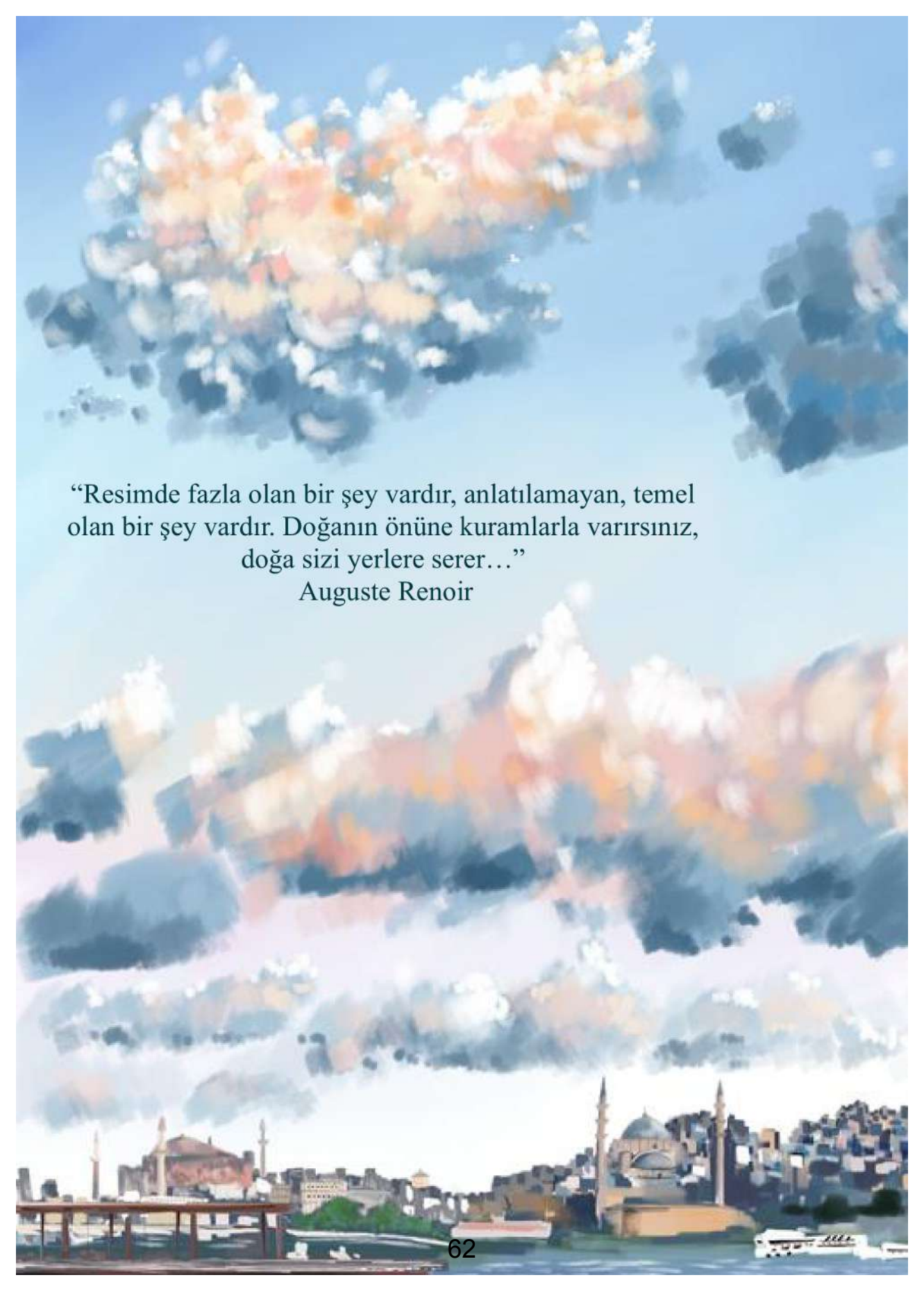

Kıyamet Günü tablosuna başından beri muhalefet eden yeni Papa IV. Paulus ise, tablodaki imgelerin fazlaca müstehcen görüldüğünü belirterek Michelangelo'dan tabloyu biraz daha 'düzgün' hale getirmesini isteyince, ustanın cevabı şu olur: **"Papa'ya söyleyin, bu küçük bir mesele ve kolaylıkla uygun hale getirilebilir. Önce kendisi yaşadığımız bu dünyayı uygun ve yaşanılır bir hale getirsin, sonra da bu tablo da aynı uygunluğa girecektir."** Michelangelo'nun yaşadığı çağ, kendisiyle boy ölçülebilecek derecede yetkin ressam ve heykeltıraşçılara da tanıklık aynı zamanda.

Dan Brown'ın Da Vinci Şifresi adlı filmde İngiliz tarihçi Sir Leigh Teabing, **Kutsal Kase'nin** Leonardo da Vinci'nin Son Akşam Yemeği'nde kodlandığına inanıyor. Gerçek hayattaki bir bilgisayar teknisyeni, resmin aslında müzik notalarıyla kodlandığına inanıyor. Giovanni Maria Pala, masadaki her somun ekmeğin bir ağıt notasını temsil ettiği **40 saniyelik bir müzik bestesine** yol açan ipuçları bulunduğunu iddia ediyor. Toskana'nın Da Vinci Müzesi'nden Alessandro Vezzosi, teoriyi 'makul' olarak adlandırıyor.

“Resimde fazla olan bir şey vardır, anlatılamayan, temel olan bir şey vardır. Doğanın önüne kuramlarla varırsınız, doğa sizi yerlere serer...”
Auguste Renoir

Nur YILDIZBAŞ
165-B

